

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Evagrii Scholastici Epiphaniensis, Et ex Praefectis Ecclesiasticae Historiae
Liber Sextus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ
ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ,

καὶ ἀπὸ ἐπαρχῶν

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τόμος ἕκτος.

EVAGRII
SCHOLASTICI

EPIPHANIENSIS,

Ere ex Praefectis

ECCLESIASTICÆ

HISTORIÆ

LIBER SEXTUS.

Κεφ. α΄.

Περί τῶν γάμων μνηστικῶν ἀνέκδοτων.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ δ', ἐπεὶ παρέλα-
βεν τὴν δρχίαν, πρῶτα μὲν τὰ πρὸς
τὸν γάμον ἐξηρτύετο· ἔκτ' τὰς βα-
σιλικὰς δεσμὰς ἀνέγειρεν, τὴν δὲ κωνσταντι-
ναν, ἰσοκί(ε)· τῆς τε τῶν γάμων πομπῆς με-
γαλοπρεπῶς γεγνημένης, δημοδοτίας τε, καὶ
ἀγερωχίας ἑκάστα καὶ τὴν πόλεως· παρῆσαν δ'
πρὸ γάμου, θεοσεβεία τε καὶ βασιλεία δόρυ-
φορέσσαι τε ἐκπεπέεσσαι, καὶ δωροφορέ-
σαι τὰ πριωτάτα· ἡ μὲν γὰρ, πατέρα καὶ μη-
τέρα παρέχετο, σεμνὴν πολιὰ, αἰδεσίμω τερ-
πιδί τὸν γάμον ἀγιάσοντας, ἔχ' ἰσορηθῆναι
βασιλέας πᾶσι ποτε, ἀδελφὰς τε καλὰς καὶ
ἀράκας τῶν γαμήλιον πομπῆν σεμνυόντας.
ἡ δὲ γε, ἀμπεχόντη χρυσόπασον, ἀλαργίδι καὶ
λίθοις ἰνδῶν κεκοσμηθῆναι, σεφάνους τε χρυ-
σῶν πολλῶν καὶ ταῖς ἐκ λίθων ποικιλίας τε καὶ
διανείας πμαλφες ἀτάς, ἀπαντὰς τε τὰς
ἐν ἀξιώσει πρὸς τὴν ἀντὶ καὶ σεφείας ἐνα-
ερθίμιας, κηρὰς τε γαμηλικὰς ἐξάπλοιας,
μεγαλοπρεπῶς τε ἐσαυθίμιας, καὶ ἐξ ὧν γινώ-
σκοντο, καὶ τῶν νυμφαγωγῶν πανηγυρεῖν ἀνυ-
μνείας· ὡς τῆς πομπῆς ἐκείνης, μηδὲν τῶν
ἐν ἀνθρώποις σεμνοπρεπέεσσι ἐρηθὴν διδαιμονέ-
εσσι γενέσθαι πᾶσι, καὶ δαμόφιλος μὲν φησὶ
τὰ καὶ ῥάμνη ἀναγράφων, πλάταρχον τὸν
χαιρωνία σαφῶς εἰπεῖν, ὅτι διὰ ταύτην
μόνην ἐσπέσαντο πρὸς ἀλλήλας ἀρετῆ τε καὶ
τύχη· ἐγὼ δ' ἐν φάμνῳ ὡς θεοσεβεία τε, καὶ
διδαιμονία ἐπὶ μαυρικίῳ μόνῳ ἔτω συν-
κλήτεται, τὴν θεοσεβείας βιασαμένης τὸ
διδαιμον, καὶ πρὸς ἐπέεσσι παντάπασιν

B

CAP. I.

De nuptiis Mauricii & Augustæ.

MAURICIUS simul atque Impe-
rium adeptus est, ante omnia
nuptiarum suarum apparatus
instituit. Augustam igitur, quæ & Con-
stantina dicebatur, solenni Imperato-
rum more uxorem duxit: nuptiali
pompa, & publicis epulis ac festivitati-
bus, per totam urbem magnificentissi-
me celebratis. Interfuerunt his nuptiis
Pietas & Imperatoria dignitas, decen-
tissimo satellitio Mauricium & Augu-
stam stipantes, & pretiosissima eis mu-
nera offerentes. Nam illa quidem, quod
nulli unquam Imperatorum obrigisse
legimus, patrem simul ac matrem Mau-
ricii exhibuit, qui decora canitie rugis-
que venerandis nuptias sanctificarent:
fratres item forma ac venustate eximi-
os, qui nuptiarum pompam exorna-
rent. Hæc verò auream vestem purpu-
ra & lapillis Indicis distinctam, & coro-
nas auro plurimo & gemmarum varie-
tate ac nitore collucentes præbuit:
cunctos item qui in palatio dignitates
gerabant & qui militiæ adscripti erant,
nuptiales faces manibus gestantes, &
magnificis indutos vestibus, quo di-
gnosci possent; hymnis denique & can-
ticis pompæ illius festivitatem cele-
brantes. Adeo ut apparatu illo nihil un-
quam illustrius aut beatius inter homi-
nes extiterit. Damophilus quidem de
urbe Roma scribens, Plutarchum Che-
ronensem eleganter dixisse refert, uni-
urbis Romæ gratiâ, virtutem ac fortu-
nam pacto inter se lædere convenisse.
Ego verò dixerim, pietatem ac felicitate
societate inita in uno Mauricio coi-
visse: cum Pietas felicitatem subegisset,
nec eam ullateus elabi pateretur.

Kkk iij

Post hæc Mauricius operam dedit, ut non corpus solum, verum etiam animum imperiali purpura & corona exornaret. Solus enim ex iis qui antea regnarunt Imperatoribus, sibi met ipse imperavit. Et Imperator re ipsa factus, plebejum quidem dominatum perturbationum ex animo suo procul amandavit. Optimatum verò principatum in mente sua constituens, vivum quoddam virtutis simulachrum se præbuit, subditos omnes ad sui imitationem erudiens. Quæ quidem non assentandi studio à me dicta sunt. Cur enim eo consilio hæc dicerem, cum ille ea quæ à me scribuntur, penitus ignoret. Sed rem ita se habere ut dixi, perspicue ostendent, tum ea quæ sunt illi donata divinitus, tum ea quæ variis subinde temporibus acciderunt: quæ profecto, ut inter omnes constat, Deo accepta referri debent.

CAP. II.

De Alamundaro Saraceno, & de filio ejus Naaman.

PRÆTER alias autem virtutes hoc illi præcipuum studium fuit, ut neminem eorum qui læsæ majestatis accusati erant, extremo supplicio afficeret. Itaque nec Alamundarum Saracenorum regulum, qui & rempublicam & ipsum Mauritium, sicut antea commemoravi, prodiderat, morte mulctavit: sed tantum in insulam relegavit, & cum uxore sua atque aliquot liberis Siciliam incolere præcepit. Naamanem verò ejus filium, qui rempublicam innumeris malis repleverat, & qui utramque Phœnicem & Palæstinas tres, ope barbarorum quos circa se habebat, populatus fuerat & in servitutem redegerat, eo tempore quo captus est Alamundarus: cum omnes judices eum capitali supplicio afficiendum esse censuissent, in libera custodia detinuit, nullo amplius malo eum mulctans. Eadem clementia usus est etiam erga alios innumerabiles, ut sigillatim dicemus suo loco.

Ἄσκησιν ἐνδύσεως. ἐσπέδακε ἢ λοιπὸν οὐκ ἐπέσάματι, ἀλλὰ γὰρ ἐν τῇ ψυχῇ ἀπεσάματι. ὁ δὲ τὴν ἀλκουργίδα, καὶ τὸν σέφανον. μὴ γὰρ τῷ πρώτῳ βασιλείων ἐαυτὸν βασιλεύοντα καὶ αὐτοκράτωρ ὄντως ἠγόρευε, τὴν μὲν ὀχλοκρασίαν τῶν πατρῶν ἐν τῆς οἰκίας ἐπιπλάτησε ψυχῆς. ἄριστοκρασίαν ἢ ἐν τοῖς ἐαυτῶν λογισμοῖς κατέσπασαμεν, ἢ ἡμεῖς αὐτῶν ἀγάλμα ἐαυτῶν παρέχετο, πρὸς μίμησιν ἐκπαίδων τὸ ἰσῆκον. ἅπτε δὲ πρὸς ἀπειαν εἰρηλαί μοι. π γὰρ λελέξε, ἀγνοῦντες ἐκείνη τὰ γραφόμενα. ἄρα τῆσδε ἢ τῶν ἕτως ἔχον, τὰ τε ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει γε αὐτῶν, τὰ τε παλιόως συνηνεχθέντα, ἀπερ ἡμῖν ὁμολογημένως ἐς τὸν θεὸν αἰσιντέον.

Κεφ. β'.

Περὶ ἀλαμουνδάρου σαρακενῆος ἢ ἀπὸ σαμαί.

Οὗτος πρὸς τοῖς ἄλλοις αἰσιν διασέδακε, μηδενὸς τῶν ὑποδίκων τῆ βασιλεία αἴμα παύσασιν ἐκχεῖν. ἀμέλει τὸ γὰρ ἐν τῷ ἀλαμουνδάρῳ τῶν σκηνητῶν ἀρετῶν ἠγόμενον, τό τε πολίτευμα αὐτὸν τι κατέπερδόντα, ὡς πρὸς ἐμοὶ δεδηγησάμενος ἀνεῖλε. μόνης ἢ ἦσε ἀποσείμεισε σωτηρικῆ καὶ τῶν παιδῶν ἐπίοις, καὶ πρὸς τὴν σκελῶν ὀξοικίσαι. νααμάνῳ ἢ τὸν τότε παιδα, μυρίων κακῶν ἐμπλήσασιν τὸ πολίτευμα, Φοινίκην τε ἐκείραν, παλαιστίναν τε ληίσάμενον, καὶ ἀνδραποδίσασιν διὰ τῶν ἀμφ' αὐτὸν βαρβάρων ὅτε ἀλαμουνδάρου κέλω, πάντων αὐτῷ θανάτον καὶ ἀληφισάμενων, ἐν ἐλθούσῃ σουλακῇ φρερεῖ, καὶ ἐπέκφρα κακῶν ἀλλ' ἐφ' ἐτέρῳ ἀναελθῶν πῆπραχεν, ὡς ἐκαστα ἀποσφόρως λελέξε.

Κεφ. γ΄.

Περί τῆς στρατηγίας ἰωάννου καὶ φιλιππικοῦ, καὶ ἄλλων
στρατηγῶν.

Πεπομφε μὲν ἐν ὁμαυρίαις ἡ στρατηγία
τῶν ἰωάννου καὶ φιλιππικοῦ, ὅς τινα μὲν πλάσας, τινα δὲ
καὶ ἀναμαχεσάμενοι, ἐδὲν ὅτι καὶ λόγῳ
ἀξιὸν πέπεραχε. μετ' αὐτὸν δὲ φιλιππικὸν, καὶ
δὲ πρὸς αὐτὸν ἔχοντα. τὴν ἑτέραν γὰρ τῶν
ἀδελφῶν αὐτῶν γεγαυμῆς ὅς ἐκ τῆς τῶν ὑπερ-
ορίας διαβάς, πάντα τετὰ ἐν ποσιλῆσι ἀ-
μαίει, μεγάλων λαφύρων ἐκράβη γέγο-
νεν, ἀνείλετε πολλὰς τῶν δὲ γῶν τε καὶ δὲ πα-
ρειδῶν τῆς νισίδεως, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ὅς
δὲ πηριδῶν ποταμῶν σισοπελάκη δὲ κέρσαις
καὶ μάχης καρτεροῦς γηρομένης, πολλῶν τε καὶ
ἀξιολόγων περὶ πικρῶν, καὶ ζωγρίας
πολλὰς εἶλε, καὶ ἵνα λόχον ἐκδραμόντα ἐν ἵνι
τῶν δὲ φυῶν γεωλόφων δυνάμει δὲ ζελεῖν,
ἐφῆκεν ἀπαθείς, ὑποχομένους πείθειν τὸν
βασιλέα εἰρήνης πρὸς τὴν ταχίστην
ἐπέμπεν. καὶ ἑτέρα δὲ στρατηγία καὶ ἐπράξα-
το, τῶν πρὸς τῶν καὶ ἐς τρυφὴν ἀγόντων τὸν στρα-
τὸν ἐλθερωσας, καὶ πρὸς τὸ κόσμιον καὶ
εὐπείθεις αὐτοὺς χαλινώσας. ἀταίσι συγγρα-
σιν, καὶ συγγραφεσι κατὰ ληπίεως, ὡς ἀν ἀκοῆς
ἢ δόξης ἔχοιεν, ἢ ἐξήκασι, ὅς ὁ λόγος τῆ
ἀγνοία πρὸς ἰουδαίων καὶ ἀποχωλέων, ἢ
πρὸς αὐτοὺς ἰουδαίων, ἢ ἀντιπαθεία
τυφλώτων τῶν ἀληθῶν διαμαρτάνει.

A

CAP. III.

De Joanne & Philippico, Magistris militum, &
de rebus ab eis gestis.

PRORRO Magistrum Orientalis mi-
litie, primo quidem Joannem mi-
sit, oriundum ex Thracia. Qui in ali-
quot praeliis interdum adverte, inter-
dum prosperiore fortuna usus, nihil
memoria dignum gessit. Huic deinde
Successorem misit Phillipicum, affini-
tate ipsi conjunctum. Alteram enim ex
Mauricii fororibus, uxorem duxerat.
Qui in hostium regionem ingressus, &
obvia quæque depopulatus, ingenti
præda potitus est. Multos quoque ex
nobilibus Nisibenis, & ex aliis urbibus
quæ sunt intra fluvium Tigrim, interfe-
cit. Confluxit etiam cum Persis: com-
missaque ingenti pugna & multis qui
inter Persas eximii habebantur, occisis,
non paucos vivos cepit. Turmam item
Persarum quæ in collem quendam satis
commode situm evaserat, cum capere
posset, illam dimisit: postquam pol-
liciti essent persuasuros se Regi Per-
sarum, ut Legatos de pace quamprimum
mitteret. Alia præterea dum copiis
Romanorum præflet, præclare gessit:
Quippe qui cuncta quæ superflua erant,
& ad luxum ac delicias accommodata,
ab exercitu removerit, & milites ad
modestiam atque obsequium revoca-
verit. Verum hæc relinquenda sunt iis
qui de his rebus scribere, vel qui jam
scribunt, prout ipsi vel auditione acce-
perint, vel opinione ducuntur. Quo-
rum quidem oratio ob ignoracionem
rerum cespitans & claudicans, & vel
affectui indulgens, vel odio obcæcata,
longius à vero aberrare solet.

Κεφ. δ΄.

Περί στρατηγίας πρίσκου, καὶ ἄλλων πρὸς τὸν στρατὸν
ἐπαρασάτων αὐτοῦ.

Μετ' αὐτὸν δὲ πρίσκου τὴν στρατηγίαν
μέτρεσιν δεχθῆναι. ὅτι ἐν πρὸς ὁδὸς τις,
ἐδὲ ἄτερ τῶν ἀναγκαίων εὐπερσοβατῶν. τὸ
πάν ἡ νομιζὼν καταπράττειν, εἰ τὰ πολ-
λά κατ' αὐτὸν εἶη, ὡς ἐντεῦθεν καὶ τῶν στρα-
τευμάτων δὲ μάλλον ὑπέξονταν πρὸς τὰ
κελεύόμενα. ὅτε δὲ ἐν πρὸς τὸ στρατόπε-
τον ἀφίκετο, ὁ φρουρῶν καὶ ὑπέλεπων, καὶ

CAP. IV.

De Prisco Magistro militum: & quænam passus
sit à militibus adversus ipsum insurgentibus.

POST hunc Magister militum crea-
tus est Priscus: Vir haudquaquam
facilis aditu, nec nisi ob res necessarias
in publicum prodire solitus. Quippe exi-
stimabat, cuncta se facilius perfecturum,
si solus maneret ut plurimum: quasi mi-
lites hoc pacto metu adducti, imperata
citius facturi essent. Certe quo primum
tempore ad castra Romanorum venit,
elato supercilio, è sublimi despicens, &

ad fastum ac pompam vestitus atque ornatus, edicta quaedam proposuit de militum in bellis tolerantia, & de accurata eorundem armatura, & de annona denique quam ex fisco accepturi essent. Qui cum de his rebus jam antea aliquid didicissent, tunc iram suam in apertum erumpere siverunt. Impetu igitur facto in tabernaculum Prisci, omnes ejus sarcinas, & magnificentum apparatus, & ex thesauris pretiosissima quaeque, barbatorum more diripiunt. Ipsum quoque interfecturi, nisi confesso quodam ex funalibus equis, Edeffam se proripuisset. Eam urbem milites missis eo aliquot copiis obsederunt, Priscum sibi dedi flagitantes.

Ἀπὸς τὸ κομποδ' ἔσθρον ὀξησκημῶν, πρὸς τὴν πύλιναν ἀπὸ τῆς τῶν στρατιωτῶν ἐστὶν ἐπιπέδου καρτείας, ἀπὸ τῆς ἀκρίβειας ὀξησκημῶν, καὶ ὅν ἐκ τῆς δημοσίας κομισαυτοῦ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν πεπυσμῶν, ἐς τὸν φανῆς τὸν θυμὸν ἐξέρρηξαν ὁμοσε χωρησάτες ἐνθα ἡ σκληροσάμω, ληϊσῶν μὴ βαρβαρικῶς ὅσα μεγαλοπρεπῶς ἀπὸ δὲ σκόλασο, ἑτῶν κημηλίων τὰ πτωχὰ ἀμικρῶν ἄνδρῶν διεχρήσαντο, εἰ μὴ τῶν παρεχθῶν ἵππων ἑπτάς, καὶ τῶν ἑδῶσαι δὲ σῶθη ἡ καὶ πρὸς φανῆς ἐπολιόρευσαν, τὸ Β πείσκον ἐξαιτέμω.

CAP. V.

Quomodo Germanus Imperii insignia suscipere per vim coactus est.

SEd cum Edeffeni id facere recusarent relicto illic Prisco, Germanum Ducem rei militaris per Phoenicem Libanensem, injecta manu corripunt: & ducem suum, quantumq; in ipsis erat, Imperatorem constituunt. Cumque Germanus quidem id renueret, illi verò acrius instarent; & gravis utrimque contentio esset, illo annitente ne cogereetur: his ut id quod volebant perficerent contententibus: ac militibus quidem mortem ei interminantibus, nisi sponte munus delatum susciperet: Germano verò mortem libenti animo amplectente: postquam eum nec metu vinci, nec terrore percelli viderunt, verbera quaedam ac membrorum mutilationes ei inferre cœperunt, rati scilicet eum ista haudquaquam toleraturum. Neque enim illum duriorum fore quam natura & atas ipsius ferret. Rem igitur aggressi, parcius & cum reverentia quadam periculum ejus fecerunt: tandemq; eum invitum assentiri coegerunt, & conceptis verbis jurare, se se ipsis fidem servaturum. Ita igitur ipse militibus subditus imperare, & regere eos à quibus regebatur; & qui captivus erat, dominari compulsus est. Reliquis deinde omnibus ordinum ductoribus & præpositis ac Tribunis, centurionibus item ac decurionibus expulsi, alios pro arbitrio in eorū locū substituant, maledicta in imperiū ac probra palam congerentes. Et modestius quidem, ut plurimum se gerebant, quam

Κεφ. ε'.

Περὶ τῆς γερμανοῦ ἐστὶν τῶν ἑλλῶν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς καταχρήσεως.

Ὡς δὲ τῆς πόλεως οὐκ ἐνεδίδωσαι ἀφ' ἑνὸς ἡμερῶν ἀπὸ πείσκον, βία δὲ ἡγεμονίαν ἔλαβον τὸν ἐν Φοινικῆ καὶ Ἰουδαίας στρατιωτικῶν ταγματῶν ἡγεμόνα, καὶ ἀποκράτορα τῆς ἀνατολῆς, καὶ τῶν ἑσθροτέρων ἐγκλιμένων, ἐβόησε τὸ ἀμφοῖν ἕσθρον τῶν μὴ βιασθῶν, τῶν δὲ ἐξεργασάτων καὶ τῶν μὴ ἀποκλιμένων ἐν δεινότητι εἰς μὴ ἐκὼν ἐνδεχόμενον. Ἐδὲ, μάλα δὴ κατέπεσε δεχομένη, ὡς ἔτε φοβοῖτο, ἔτε κατεπέπεσε, ἐπεί ποτε ἑπτά τινος ἀκρίβειαν τε καὶ ἐπίσημον ἀπὸ τῆς φύσεως, καὶ τῆς ἀκρίβειας ἔσθρου ἀτεγκότερον, καὶ κατὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ ἀποπρεπῶσαι ἐστὶν, σὺν δὲ λαοῖσι καὶ φηδοῖ, τέλει ἀκρίβειαν βίασθον, σὺν τῶν τε καὶ διομόσασθ ἢ μὴ τὰ πρὸς φηλασθ ἀντοῖς. ἐνθεν ἐν ἀρχῆν ἀρχομῶν, καὶ κελεύεσθ, καὶ εἰλημμένον δεσποσθ, καὶ καλὴν ἀναγκασθ. τὰς δὲ γε ἀλλῶν ἀπὸ τῆς ταξιαρχίας, λοχαγῶν τε καὶ χιλιαρχῶν, ὡς τῶν ὁμοεικάσθ ἢ δεκάσθ ἢ ἑρχον ἐκ δὲ ἀναγκασθ, καὶ τῶν χερσῶν ἐστὶν ἐς ἐβόλοσθ, ἀναφασθ δὲ τὴν βασιλείαν βλασφημῶν ἐκ τῶν μὴ βαρβαρικῶν.

βαρδάρων μείλιότερον... τα πολλά διαγιγνώμηναι... εδ' εγδτακλούς μετρησι η σαθμοίς τας σιπ...

A Barbati erga provinciales. Verum à Sociis ac servis Reipublicæ longissime aberant. Nam neq; statutis ponderibus ac mensuris annonas accipiebant, nec assignatis sibi mansionibus contenti erant. Sed sententia sua unicuique pro lege, & voluntas pro mensura fuit.

Κεφ. 5.

Ο βασιλευς Φιλιππειον παλιν εξαπισειν ο υ στρατος τωτων ε παρεδξατο.

CAP. VI.

Quomodo Imperator denno Philippicum misit, utq; exercitus eum suscipere recusavit.

ΤΑυτα διαθήσεια Φιλιππειον βασιλευς εκπέμπει... ον ε μονον οχ εσεδεξαν... αλλα καν ει τινα εκεινω προσηκν...

B Ad istas res componendas missus est ab Imperatore Philippicus. Quem tamen milites non modo non susceperunt: Verum si quem forte ei favere suspicati fuissent, is de vita ipsa periclitabatur.

Κεφ. 7.

Πει χροσειν η θεμπολεως ε της κατ' αυτη ημοινης συκοφαντίας, επωι τε ταυτων ηενδ η δαλεζεν.

CAP. VII.

De Gregorio Antiochia Episcopo, deque concinnata a. versus eum calumnia, & quomodo illam falsi convicerit.

ΕΝ τωτοις ολιων τωπραγματων, επανεσι της βασιλιδ... θεμπολεως επσκοπ... ηδη τον αγωνα νεκρικως ον ισορησων ερχομαι... ασερειε την...

D Um res in hoc statu essent, Gregorius Antiochenis Episcopus ex urbe regia domum revertitur, cum jam victoriam reportasset ex quodam certamine, quod hoc loco commemorabo. Quo tempore Asterius Comitativam Orientis administrabat, orta inter ipsum & Gregorium contentione, primores urbis univerti Asterio sese adjunxerunt. Plebei quoque & opifices ejusdem urbis, Asterii partes secuti sunt. Singuli enim damno aliquo se affectos esse à Gregorio affirmabant. Tandem verò etiam populo permisum est, ut probra ac maledicta in Episcopum conjiceret. Ambo igitur, tam primores scilicet, quam opifices, in eandem cum plebe sententiam conspirarunt: Et tum per plateas, tum in theatro, contumeliose vociferari adversus Gregorium cæpere: ne scenicis quidem ab ejusmodi petulantia abstinentibus. Interea Asterio magistratus abrogatur, & Joannes in ejus locum substituitur. Mandatumque est ei à Principe, ut de motu illo diligenter inquireret: Vir ne ad levissima quidem negotia, nedum ad tantam rem componendam idoneus. Itaq; cum urbem tumultu ac turbis repletet, & editis propositis denuntiasset, licere cuivis Episcopum accusare, libellum contra eum à quodam argentariæ mensæ prapposito oblatum suscepit: quo accusabatur Gregorius, quòd cum pro-

pria fore alteri viro nuptâ rem habuisset. Suscepit etiam accusationes ab aliis ejusdem farinae hominibus de pace ac tranquillitate urbis Antiochiæ, quasi Gregorius eam sapius perturbasset. At Gregorius, de crimine quidem turbatæ pacis paratum se esse respondit causam dicere. De aliis verò ipsi objectis, ad Imperatorem & ad synodum provocavit. Me igitur consiliarium & comitem habens, venit Constantinopolim, his accusationibus respondurus. Cumq; omnes qui ubique sunt Patriarchæ, partim per se, partim per Legatos suos questioni interessent, Senatores item urbis regiæ, & ex religiosissimis Metropolitanis quamplurimi, negotio diu multumque examinato: Tandem post multas actiones Gregorius causam obtinuit: adeo ut accusator nervis cæsus, & per totam urbem circumductus, exilio mulcetur. Inde igitur Gregorius ad suam sedem reverfus est, quo tempore exercitus Romani in Oriente tumultuabantur, & Philippicus circa urbes Beroam & Chalcedem moras agebat.

CAP. VIII.

Quomodo Antiochia terramotibus denuo vexata est.

POST ejus autem reditum, quatuor mensibus elapsis, anno urbis Antiochiæ sexcentesimo tricessimo septimo, post annum unum ac sexagesimum ab ultimo terramotu, postremo die mensis Hyperberetæi, dum ego virginem sponsam acciperem, & tota civitas feriaretur ac publicam festivitatem circa pompam thalamumq; celebraret, tertiâ circiter noctis hora, terramotus cum fragore & sonitu irruens, totam urbem concussit: multa etiam ædificia evertit, fundamentis ipsis sursum propulsis. Adeo ut membra omnia quæ erant circa sanctissimâ Ecclesiam, funditus prosternerentur, solumq; hemisphærium incolume remanserit, quod ex tignis Daphnensis luci Ephræmius construxerat, cum Justinî temporibus labefactum fuisset. Terramotibus deinde subsecutis idem hemisphærium ad latus boreale ita inclinatum fuerat, ut tigna haberet quibus fulciretur. Quæ tigna vehementi terramotu cum concidissent, hemisphærium in alteram partem reversum est, ac veluti norma quadam dirigente, in pristinum

A **ἑτέρω ἀνδρείω σοικῆν λαχέσθαι. δέχεται δὲ παρ' ἐτέρων τοιούτων πάλιν τῆς εὐειθείας τῆς πόλεως, ὡς αὐτὴ ταύτης πολλὰς διανομαμένας. καὶ πάλιν τῆς εὐειθείας τὰς διολογίας ὑπέδου. πάλιν δὲ τῶν ἄλλων, βασιλέα τε ἅ συνόδον ἐπεκαλέσατο. πάλιν τῶν μὲν ἐν ἡμᾶ παρεδρόμιος καὶ παρεστῆ γε αὐτῶ, καὶ τὴν βασιλείω γεγονός τῶν διολογίαν ὑφέξων καὶ τῶν ἑκασταχὲ παρ' ἀρχῶν, τῶν μὲν δι' ἐαυτῶν, τῶν δὲ δι' ἐτέρων τῆ ζήσης ἀδαρχομένων, παρεστῆ δὲ καὶ τῆς ἱερέως γερεσίας, καὶ πολλῶν ὁσινάτων**
 B **μητροπολιῶν, τῆς ὑποθέσεως δοκιμασίης, καὶ πολλὰς ἀγῶνας κρατεῖ. ὡς τὸν πατήγορον νόμοις ἀικιδ' ἐντα καὶ τὴν πόλιν περιαχθέντα, ἔξορακισμῶ παρεστῆ καὶ ἐνδεδεν ἐν ἐπάνεισι πρὸς τὸν οἰκῆον ἑσπυον, τῶν στρατομάτων εἰσαζόντων, καὶ Φιλιππικῶ ἀμφὶ βέροιαν καὶ χαλκίδα τῶν πόλεως ἐνδιατελεῖσθαι.**

Κεφ. η'.

Ἐπὶ πάλιν ἑσπυ σεις μὲν ἡ θύοπολι ἔσαδου.

C **Κ**ΑΙ τεσσαρῶν διαρχομένων μηνῶν μὲν τὴν αὐτὴ ἀφίξιν, ἔτος ἑξοδομον καὶ τεσσακοσὸν ἅ ἑξακοσιῶν χημαλιζέσους θεοπολεως. καὶ ἐν καὶ ἑξηκοσὸν ἔτος τῶν παρεστῆ σεις μὲν, ἡμᾶ καὶ τὴν ἐντὼ καὶ νέαν ἡμέραν τὴ ὑπερερέλιαν μινὸς κόρην παρτένον νυμφονίος, καὶ τῆς πόλεως ἐορταζέσης, καὶ δημοτελῆ πανήγυριν ἀγέσης πρὸς τὴν παμπύ καὶ τὴν πασάδα, ἀμφὶ τρίτην ἐπιλήγειον ὡραν, βρασμὸς καὶ κλονὸς ἐπελάθη τὴν πᾶσαν μὲν καλέσεισαν πόλιν. τὰ πάλιν ἀδὲ ἅ κατήγαγον, αὐτῶν τῶν βαθρῶν ἀναεραδ' ἐντων ὡς πάλιν τὰ περὶ τὴν ἀγνότητην ἐκκλησίαν ἐς ἑδάφος ἐνεχθέναι, μινε τὴ ἡμισφαιρῆς πρὸς ἑσπυαδέλιος, ἐν τῆ δάφνης ξύλων πρὸς ἑσπυαμῆς διασκυδαδέλιος, ἐν τῶν ἐπὶ ἱερίκῃ σεις μὲν παρτένον τῶ ὅπερ ἐκλήθη ἐν τῶν ἑφέξης κλονῶν καὶ τὸ βόρειον μέσθαι. ὡς καὶ ἀνιερῶντα ξύλα βαλεῖν, ἀ καὶ πρὸς ἑσπυαμῆς τῶν Φοδρῶ κλονῶ ὑπονοσήσαντος τὴ ἡμισφαιρῆς, καὶ ὡς ἐκ τινος κανόνος ἐς τὸν ἴδιον

Διοκαλασάνη ἠὲ χῶρον. ἀπέπλωκε ἢ καὶ τὰ
 πολλὰ τῆς καλεμένης ὀσρακίνης, καὶ ὁ πρῶ-
 τος ἐφαμὲν Ἰηφίον, καὶ σύμπαντα τὰ κα-
 λέμενα βρυσία, καὶ τὰ πρὸ τὸν πάνσεπτον
 σικὸν τῆς θεολόκας, μόνος τῆς μέσης σοῶς πα-
 ραδόξως σωθεύσης. ἀπεπόντασι ἢ καὶ σύμ-
 παντες ἠὲ πύργοι τῆς πεδίας, τῆς λοιπῆς οἰκο-
 δομίας ἀπαρτίζετο μινάσης, τῶν ἐπάλξεων
 δίχρα. τῶν ἡνίοιοι λίθοι ἐσοῦντο μάλιν με-
 τειράφισαν, ἢ ἀπεπλωκότες. ἀπεπόντασι
 ἢ καὶ ἕτεροι νεῶν, καὶ τῶν δημοσίων βαλανείων
 ἑκάτερον, τὸ πρὸς τὰς ἀέρας διηρημένον. καὶ
 πηλῆτος ἢ ἀσάθμηλον ἠλῶ, καὶ ὡς εἰκαζόν ἑνιοι
 πρὸ ἀβίω τεκμαίρομενοι, ἀμφὶ τὰς ἐξήκοντα
 χιλιάδας ἀθανάλωσαν ὁ πόντος ὄδῳ. σώ-
 ζει αὖν ὁ ἱερὸς ἠὲ ἀπέριερον πάσης ἐλπίδος,
 τῆς καλαγωγίας σύμπαντες ἀπεπλωκότες
 ἕτα καὶ αὐτὸς καθῆσο, καὶ μηδένος τὸ πα-
 ρέπαν διασωθέντες ἢ μόνον τῶν ἀμφοῦ
 τῶν ἐσώτων ὁ καὶ φορέδῳ ἀνελόμενοι, διὰ
 τὸν καλῶν καὶ ἠγῶν, ἕτερος σεισμῶ
 τόπον διορύξασθαι, καὶ τῶν κινδύνων ἠὲ ἐξή-
 γαγον. καὶ ἕτερον ἢ γέγονε τῆ πόλιν σωθή-
 ριον, τῆς Φιλανθρώπου θεῶς Φειδοῖ τὴν ἀπει-
 λῶν θήξασθαι, κλάδῳ τε οἰκίῃ καὶ ἐλέε τὴν ἀ-
 μαρτίαν σωφρονισάσθαι. ἕδῳ ἠὲ ἐμπρη-
 μὸς γέγονε, τοσαύτης φλογὸς τὴν πόλιν
 ἀπεχεύσης, ἐκ τῶν ἐξαρχῶν, καὶ τῶν δημο-
 σίων καὶ ἰδιωτικῶν λύχνων, ὁπλιανείων τε, πνι-
 γέων τε αὖτε βαλανείων, καὶ ἑτέρων ἀνα-
 εἰθμων. ἐλήφθησαν ἢ καὶ τῶν ἀξιολόγων
 πλείστοι, μετ' ὧν καὶ ἀσέριος ἔργον τῶν σει-
 μῶν γέγονε. καὶ τὸ μὲν πάθος τῆς πό-
 λεως, χεῖμασιν ὁ βασιλεὺς παρεμυθή-
 σατ.

A locum restitutum. Corruit præterea
 magna pars regionis quæ Ostracine di-
 citur: Psephium item cujus antea men-
 tionem feci, & universa loca quæ vul-
 go Brysia appellantur: ædificia deniq;
 quæ erant circa venerabilem Ecclesiam
 Deiparæ virginis, solâ mediâ porticu
 mirabili quodam modo conservatâ.
 Labefactatæ sunt etiam universæ tur-
 res quæ erant in Campo, reliquo ædifi-
 cio præter pinnas murorum integro
 atque illæso. Harum enim lapides ali-
 quot in contrariam partem conversi,
 nec tamen prolapsi sunt. Multæ quoq;
 factæ ædes, & ex publicis lavacris alte-
 rum, illud scilicet quod pro singulis an-
 ni tempestatibus divinum erat, ean-
 dem calamitatem sensere. Hominum
 verò multitudo innumerabilis eo ter-
 ræmotu oppressa est. Atq; ut nonnulli
 conjiciebant, argumento ducto ex an-
 nona publica, sexaginta circiter homi-
 num millia eâ clade perierunt. Epi-
 scopus verò præter spem omnem inco-
 lumis evasit, cum domicilium in quo
 sedebat corruisset, nec ullus omnino
 servatus fuisset præter eos qui circa il-
 lum stabant. Qui quidem cum alius
 terræmotus locum subruisset, Episco-
 pum humeris suis bajulantes, per fun-
 nem demiserunt, atque ita ex periculo
 eripuerunt. Aliud præterea quidpiam
 civitatem servavit, cum clementissimi-
 mus Deus minas suas lenitate tempe-
 rasset, & virgâ miserationis ac miseri-
 cordiæ peccatum populi castigasset.
 Nullum enim exortum est incendium,
 quamvis ingens ignis copia passim in
 urbe esset, partim ex focus, partim ex
 publicis ac privatis lucernis, ex culinis
 item & fornacibus ac balneis, aliisq; in-
 numeris locis. Plurimi porro illustres
 viri eo terræmotu oppressi sunt: inter
 quos fuit etiam Asterius. Et hanc qui-
 dem urbis calamitatem solatus est Im-
 perator, suppeditatis ex fisco pecuniis.

Κεφ. θ.

CAP. IX.

Οι ἡ βαρβαροι βαρρήσαντες τῆ ἑ στρατὴ κατὰ τὴ βασιλείας
 ἡποσάσθ, τῆ τοῖς προσβαλότες ἠποὶ γερμανοῦ ἠτλή-
 σασαν.

Quomodo Barbari fiducia sumptâ ex eo quod
 milites ab Imperatore defecissent, eodem
 aggressi, à Germano superati sunt.

ΤΑ δῆ τῆ στρατὴ ἀπαληθισίως εἶχεν
 ὡσεὶ καὶ ἑδὼν βαρβαροὺς ἠπηρεσίδουσαι,
 πειθομένους μηδένα ἑφῶς καλύσειν τὰ βαρ-
 βάρων περὶ πηλοίας ἠπαυλιάζει ἢ τῆ τοῖς
 ὁ γερμανὸς σὺ τῶν ἀμφοῦ ἁλῶν, καὶ ἕτω

EXERCITUS verò semper in eadem
 defectione perseverabat: adeo ut
 Barbari cum copiis in Romanorum fi-
 nes irrumperent, persuasum habentes,
 neminem ipsos prohibiturum quo mi-
 nus barbarico more grassarentur. Sed
 Germanus cum exercitu Romano ob-

viam illis profectus, victos sic ad inter-
necionem cecidit, ut ne nuntius qui-
dem relictus sit, qui cladem Persis re-
nuntiaret.

Α καλακράτῳ νικήσας, διέφθειρεν, ὥστε μὴ
ἀγγελιώτῳ τῆς συμφορᾶς πέρσαις ὑπα-
λειφθῆναι.

CAP. X.

De Imperatoris in rebelles Clementia.

IMPERATOR verò exercitum qui-
dem pecuniis remuneratus est. Ger-
manum verò cum quibusdam aliis in-
de revocatum, in iudicium deduxit.
Cumque omnes iudicum sententiâ capi-
tali supplicio damnati essent, Imper-
ator tamen nullo incommodo affici
eos permisit: Immo honores ac præ-
mia eis largitus est. Dum hæc gerun-
tur, Abares usque ad longum murum
semel atque iterum excursione facta,
Singidunum, Anchialum & universam
Achaiam, alias præterea urbes & ca-
stella expugnarunt atque in servitutem
redegerunt: igni, ferroque cuncta vast-
antes; nullo resistente, eo quòd ma-
xima pars exercitus Romani in Orien-
te esset. Imperator igitur Andream,
qui primus fuerat inter Imperiales sa-
tellites, eò misit, persuasurum militi-
bus, ut priores præpositos ac reliquos
ductores, quos antea habebant, sulci-
perent.

Κεφ. ι.

Πεὶ τῆς ἑ βασιλῆος εἰς τὰς ὑποστάτας Φιλαρθεῖας.

ΑΜΕΪΒΕΙΝ μὲν ἐν βασιλῆος τὸν στρα-
τήμασιν ἀναγαγὼν ὃ γερμανὸν καὶ
ἑτέρας, ἐς κρίθηριον καλεῖ. καὶ πάντες μὲν τα-
νάτῃ κατεψηφίσαν. καὶ μὴ εἰσέναι ἀχαι-
τι παθεῖν, ἀλλὰ καὶ γέρον ἠξίωσε. ταῦτα
ἄδῃ χωρὲν, ὁ ἄβαρες δὲς μέχρι τῶ κα-
βλαμένῃ μακρῶ τείχεος διελάσαντες, στή-
δὸνα ἀγγιχάλον τε, καὶ τὴν ἐλλάδα πᾶσαν,
καὶ ἑτέρας πόλεις τε καὶ φρέρια ὄξεπολιτε-
σαν ἑ ἠνδραποδίσαντες, ἀπολλύουσιν ἀπα-
τα ἑ πυρπολῆντες, τῷ πολλῶν στρατιω-
των κατὰ τὴν ἐῶαν ἐνδιατεβόλων. ταῦτα
δὲ γὰρ βασιλῆος ἀνδρείαν, τῷ βασιλῆος
ὑποστασῶν πρῶτον ἠρόμενον, πείσθητα το
στρατῶν. οὐδὲν ἀποβέβητος λοχαγὸς τε καὶ λοιπὸς
εἰς δέξασθαι.

CAP. XI.

*Quomodo Gregorius Antiochensis Episcopus
ad pacandos milites directus est.*

SED cùm milites id mandatum ne
Saudire quidem sustinissent, totius
negotii cura in Gregorium transfer-
tur, non solum eò quòd ad res maxi-
mas perficiendas erat aptissimus, ve-
rum etiam eo quòd summus ei honor
ab exercitu, & quidem jure merito de-
ferrebat. Multos enim milites pecu-
niis donaverat. Aliis vestem ac ciba-
ria aliasque res subministraverat, tunc
cum delectu habito in matriculam ad-
scripti per ipsius agros transirent. Mis-
sis igitur quaquaversum nuntiis, prin-
cipales milites evocavit ad locum qui
Litarba dicitur, trecentis stadiis di-
stans ab urbe Antiochia. Ad quos ipse
cùm venisset, tamen in lecto decum-
beret, ejusmodi verba fecit.

Κεφ. ια΄.

Ἄς γρηγορίῳ ὁ διηπόλιος, εἰς ἀμφιπόλιν ἑκαταστά-
τῃ στρατῶν.

ΩΝ μὴδὲ μέγιστος ὧτων ὑπομεναῖον
τὸ κέλευσμα, ἐς γρηγορίον τὸ πρῶτον
μα μέγιστος (εἶ), ἑ μόνον ὅτι τὰ μέγιστα
ἔργα ἑαδὲ οἷός τε κατεστήκει, ἀλλ' ὅτι καὶ πολ-
λὴν ὄφλε τιμὴν αὐτῷ τὸ στρατῶν. τῷ
μὴ χεῖμασι δεξιωθέντων πρὸς αὐτῶν τῶ
ἑ, καὶ ἑαδὲ ἡσιν, βρωσίσι τε καὶ ἑτέροις, ὅτε στρα-
τολογηθέντες ἐν καταλόγῳ δι' αὐτῶν παρρη-
σαν. ἀγέρῃ τούτων οὐδὲν ἐς πρῶτα τῶ στρα-
τείας, ἀγγελιαφόρος ἑκασταχὲ πεί-
ψας, ἐν λήρῃσι πρὸ χαρῆς, διεσώτη θεοπε-
λεως ἀμφὶ οὐδὲν πριακοσίσις σταδίων. πρῶ-
τῶν ἐς αὐτῶν ἠρόμενον, καὶ ταῦτα κληρονομή-
τῶν ἀρχῶν, ἐλεξε τοιαῦτα.

Κεφ. 16.

CAP. XII.

Δημιγροία γρηγορείου προς τὸν στρατὸν.

Gregorii Oratio ad exercitum.

ΕΓὼ μὲν, ὡς ἄνδρες Ῥωμαῖοι τὴν προσηγορίαν καὶ τὰ πρῶτα, ὡμνῶ ἐν παλαιῇ τῷ ὑμῶν παρ' ἡμᾶς ἀφιξίνεσθε κοινωσιμῶν τὰ παρῶντα, βελῶν τε ληνομῶν ἢ ἢ πρὸς ὑμᾶς δύνοια καλεπαγγέλλε), τοῖς προλαβέσιν ἐκ ἐνδοιασῶς βεβαωθεῖσα, ὅτε τὸν νηίτῳ ὑμῶν κλόνον καὶ τὸν ἐπιδύεν σάλον, τοῖς ἐπιηθείοις ἐδεξίμῳ μῶν ἀλλ' ἐπεὶ μέγχε τὸ δεπαρῶπ), ἴσως ἀνωθεν ἐκ ἐνδοσίμω γρομῶν, ἵνα πέρσαι μῶν τῷ Ῥωμαίων τέλει ἀνδρείαν ἐκμάθοιεν, πρὸς ἀνδρῶν ἀσερήγητων ἐμπολεμηθέντες ἢ δὲ γε ὑμῶν ἀκραιφῆς δύνοια διὰ πάντων βεβαωθεῖν, τὰ καιρῶ βασιανδύσα καὶ τοῖς ἐργοῖς μαρτυρηθεῖσα. δ' ἐδείχατε γὰρ ὡς εἰ καὶ πρὸς τὰς ἐραληγήσαντες ὑμῶν τῷ λύπῃ ἐκληρώσατε, εἰδὲν ὑμῶν πολιδύμα) προύργιατερον. Φέρε νῦν ἀεὶ τῷ πρακίῳ σκοπήσωμεν. βασιλῶς ὑμᾶς προσκαλεῖ), πάντων τῶν ἡγεσμηδῶν ἀμνησίαν καλεπαγγέλλομεν, τῷ ἐς τὴν πολιείαν ὑμῶν εὐνοίαν, καὶ τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἀνδρείαν ἐς ἐκείνην καὶ θαλλῶς δεξάμεν) ταῦτα δὲ ὑμῶν τῆς ἀφέσεως ἐνεχυρα πάντων ἀσφαλές αἶμα, καὶ φησὶν, ὡς εἰ ὁ θεὸς τῆ εὐνοία τὸ πλεον δέδωκε, καὶ τῶν ἀμαρῶδων ἐξωδύσων, ἢ ἀνδρεία διεφάνη, (αφῆς ἐλεχ) τῆς συλχωρήσεως γρομῶν, πῶς ἐχ' ἐφοματῆ θεία κρῖς) καρδία βασιλῶς ἐν χφρὶ θεῶ καὶ ἐ ἀν θέλη κλῖν) αὐτῆν. ὑπεξάλε μοι ἐν, ὡ Ῥωμαῖοι, τὰ χῆσα καὶ μὴ κατὰ προδῶμεν τὸν παρόντα καιρὸν, μηδὲ παρολιδίσοι διαμάξιων. μισεῖ γὰρ καλεῖσθ) διαδραμῶν, καὶ ὡσπερ ἀγανακτῶν ὅπ γε παρῶπ) δ' ὕσληπ) εἶναι κατὰ τὰς ἐκ ἀνέχε). κληρονομῆσατε ἐν τὰς παλῆρας τῆς εὐνοίας, ὡσπερ τῆς ἀνδρείας ἐκληρονομῆσατε, ἵνα διὰ πάντων Ῥωμαῖοι δέχθητε, καὶ μηδέις ὑμῶν ἀψη) μῶμ) ἢ νουθευμῶν ὑμᾶς παῖδας δέξει) ὑπὸ τοῖς ἰσάτοις καὶ βασιλευσί ταπῶμενοι. ὅ ὑμᾶς φύσαντες, πφθοῖ καὶ ἀνδρεία τὸ οὐκ ἐμνον ἀπαν προσελήσαν) μάνλιος τρεκαῖτος τὸν

Go quidem existimabam, viri & nomine & rebus ipsis Romani, vos jampridem ad me venturos esse, tum de iis quæ acciderant, mecum communicaturos, tum ejusmodi capturos consilium quod mea erga vos benevolentia pollicetur. Quæ quidem superioribus officiis certissime confirmata est, tunc cum navalem vestrum tumultum & tempestatem inde excitatam, missis alimentis sublevavi. Sed quoniam hæcenus id neglectum est, divinâ fortasse providentiâ ejus rei copiam minime tribuente, tum ut Persæ à viris duce destitutis superati, Romanorum fortitudinem penitus perspicerent, tum ut vestra in Rempublicam sincera benevolentia opportuno tempore explorata & rebus ipsis comprobata, omnibus modis confirmaretur. Perspicue enim declaratis, licet adversus duces vestros causas doloris ac simultatis habeatis, nihil tamen republica antiquius vobis esse. Nuncigitur quid agendum sit confideremus. Invitat nos Imperator, omnium præteritorum oblivionem promittens: vestram in rempublicam benevolentiam, & in prælio fortitudinem, tanquam ramos ac verbenas supplicum sulcipiens: Et indulgentiæ suæ pignora omnium certissima vobis donans, cum ita dicit. Si Deus vestra in rempublicam benevolentiam victoriam concessit, & depulsis peccatis fortitudo vestra eluxit, quod certissimum est argumentum indulgentiæ veniæ: Quomodo ipse Dei præjudicium non sequar? Cor Regis in manu Dei est, & quocumque voluerit Deus, illud inclinat. Obtemperate itaque mihi quam citissime, Romani: Nec occasionem nobis oblatam dimittamus, nec elabi patiamur. Nam postquam effugerit, comprehendi se non patitur: & quasi indigne ferens quod neglecta fuerit, nunquam se bis capi sinit. Hæredes estote obedientiæ Majorum vestrorum, sicut fortitudinis eorum hæredes fuistis, ut vos Romanos undecunque ostendatis, nec ulla reprehensionis nota nomini vestro inuratur, vosque degeneres esse filios arguat. Majores vestri sub Consulum atque Imperatorum regimine constituti, obedientia ac fortitudine orbem terrarum subegerunt. Manlius Torquatus filium

LII iij

uum, qui fortiter quidem se gesserat, imperio tamen minime paruerat, coronatum securi percussit. Ducum enim prudentiâ & militū obedientiâ, res maximâ perfici solent. Quod si alterum alterius ope destituatur, claudicat statim atque eversum labitur, disjuncto duarum illarum virtutum præstantissimo jugo. Nolite igitur amplius cunctari: sed mihi obtemperate, qui tanquam sacerdos, inter Imperatorem & exercitum reparandæ concordie interpretis sum. Ostendite nullam esse perduellionem in eo quod agitis, sed justam indignationem, ad breve tempus susceptam adversus duces vestros à quibus injuriâ affecti estis. Nisi enim quam celerrime ad Imperatorem accurreritis, ego quidem tum benevolentie quam debeo in rempublicam, tum meæ erga vos amicitie satisfecero. Vos verò considerate quælo, quinam sint exitus tyrannorum. Quæ enim ratione præsentium rerum statum terminabitis? Ut in unum collecti permaneat, fieri nullo modo potest. Unde enim fruges ad vos convehentur, aut ea commoda quæ mare continenti subministrare solet: nisi Christianis bellum inferentes, & ab iisdem vicissim bello appetiti, res omnium teterrimas faciatis ac sustineatis. Quis autem horum finis futurus est? Hac illac dispersi, vitam transigetis. Aderit è vestigio vindex justitiae, non finens ut veniam amplius consequamini. Datis igitur dextris, ea quæ & nobis & rei publicæ profutura sint perpendamus: Quando & salutaris passionis & sanctissimæ resurrectionis Dei nostri Jesu Christi festos dies, nobis ad id suffragantes habemus.

CAP. XIII.

Quomodo post orationem Gregorii, milites deposita priore sententia, Philippicum ducem denuo susceperunt.

His dictis cum multum illachrymatum esset, momento temporis omnium mentes velut divina quadam virtute commutavit. Statimque postularunt, ut ex conventu discedere ipsis liceret, quod de his quæ agenda erant, inter se ipsi deliberarent. Nec multo post reversi, se se arbitrio voluntatique Episcopi permiserunt. Qui cum Philippicum illis nominasset ut eum tibi ductorem postulerent, se & universum exercitum gravi jurejurando ea de re obstrictum esse dixerunt. Tum

Ἀπαῖδα σεφανώσας ἀνεῖλεν, ἀνδρισάμενος μὲν, ἀπὸ τῆς θήσας δὲ τῆς γὰρ ἀγαθῶν δόξας, καὶ τῶν ἀγομένων διπλάσια, μεγάλα πεφύκασιν ἀγαθὰ καὶ ἐργάζεσθαι. Ἐτάσσοντες ἄλλοις χρεῖον, χωλεύς (ὡς περὶ πέντε) (Φαλμῆ) πάντως, τῆς δόξης ξυμμετρεῖται διαλυομένης. μὴ ἐν μέλλεσι. πείθει δὲ μετὰ ἱεροσωμῆς βασιλείας ἔσρατῶν μεσιδύσσης, καὶ δείξασθε ὡς ἐτυραννίστα ἡμέτερα, ἀλλὰ δικάια πρὸς μικρὸν ἀγανάκησις καὶ τῶν ἀδικησάντων ὑμᾶς ἐραληγῶν. εἰ γὰρ μητῶν ταχίστην ἀποστροφάμοις, ἐγὼ μὲν ἔξοσιόσομαι, καὶ τῶν ἐστὶν πολιτείαν εὐνοίαν, καὶ τῆς ὑμῶν Φιλίαν. ὑμεῖς ὅσοι πεῖτε ποῖα τῶν τυραννῶν τὰ τέλη. ποῖ γὰρ καὶ περὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἀδελφούς ἐνωτῶν ἀδμοσίων. πόθεν γὰρ ἡ τῶν ὠραίων συγκομιδῆ, ἢ ὡν ἐς αἰλίπῳ τῆς θάλασσαν τῆς περὶ δίδωσιν, εἰ μὴ γε πολέμηντες χριστιανῶν, καὶ πολεμέμῳ, τὰ πάντων ἀίχιστα δροσίοις καὶ πείσοις καὶ ποῖ τὸ τέλος ἀπορράδες γῆρομῳ βιθίσουτε. ἀνθὲν παρὰ πόδας ἡ δίκη, συζητήσασθε λοιπὰ νέμειν ἐκ ἀνεχομένη δόξας ἐν δέξασθε, καὶ ἐαυτοῖς καὶ τῶν πολιέμων τὸ σωῖσσαν σκοπήσωμεν, ὅτ' ἀν καὶ τὰς ἡμέρας τὸ σωθῆναι πάθος, καὶ τῆς παναγίας ἀναστάσεως χριστοῦ ἔδεξασθε συνεπιλαμδανόμεναι ἔχωμεν.

ΚεΦ. γγ'.

Ὅτι μετὰ τὸ δημηγορῆσαι γρηγοροῦ, μετὰ τὸ ταῦτ' ἰδεῖν, οἱ στρατιῶται, καὶ πάλιν ἐλάτῳ φιλιππικῶν στρατῶν.

Τοσαῦτά γε εἰπὼν, καὶ πλείονα γε εἰπὼν ἀκρύσας, ὡς περὶ ἐκείνης τινος ῥοπῆς ἀπάντων τὰς γνώμας ἐν ἀκαρῆι μετὰ τὴν αἰτίαν οἵπερ ἐξήτησαν ὑπέξελθεῖν ἔσσυλλογῶν καὶ κατ' αὐτὰς περὶ τῶν πρακτικῶν βεβλήσασθε. ἡμεῖς τοίνυν ἐμὴ πολὺν (Φαῖς αὐτῶν) ἱερεῖ ἔχοντες σαίνες, καὶ δὴ τὰ φιλιππικῶν αὐτοῖς ἐξοσιόσομασθαί, ἢ ἂν αὐτοῖς ἐραληγῶν (Φαῖς) ἐξαίτησασιν, ὅρκους δὴ τοῖς ἐφασκον περὶ ταῦτα δόξασθε καὶ τὸ σύμπαν στρατόμα. ὁ δὲ

μη προς τerto μελλήσας η ὄλως ἐλινύσας, ἰε-
 ρεῖς ἐφη κατὰ συγχώρησιν εἶναι, ἔξοσιαν τε ἐ-
 χάν, λυφν καὶ δεσμεῖν ἐπὶ γῆς τε καὶ ἕραν, ἔ,
 καὶ τῆς θείας ἀπεμνημόνδου Φωνῆς. ἐν δ' ὄντων
 ἡ καὶ πρὸς τerto, τὸν θεὸν λιπαῖς καὶ πρὸς σευ-
 χαῖς ἔξωσιετο· καὶ ἔ' ἀχράνις ἀνδρῶς μέγα-
 δὲ σώματι· ἡ γ' ἡ πάνσεπι· ἡμέρα
 δουρεα ἡ τῶ ἀγίῳ ἐγλίξσα πάθῃ. πάντας
 δ' ἐπίνσας ἀμφι τὰς διχαλίς, σβάδων ἐπὶ
 τῆς πόας χεδιαδ' ἰδῶν, ἔ' ἐρεφε κατὰ τῶ
 ἔξῃς. ἐδοξε ἡ ἀνδρῶς συλλεγῶν αὐτῶ βέλοιντο·
 μέγα πέμπε· τοῖα ἄρ' ἐν Φιλιππιῶν ἐν ταρσῶ
 τῆς κιλικίας διάγοντα, ἐπ' ἄγόμενον τε καὶ τῶ
 βασιλείας, ἀναγαγὼν τῆ βασιλεία πειτέ-
 των, σείλας τε καὶ τὰς παρὰ ἔ' στρατῶ πει-
 φιλιππιῶ δ' ἐσῆς· ἔ' παλιῶσι τοίνυν τῶ Φι-
 λιππιῶ κατὰ τῶ θεσπολιτῶν γρομῶν, καὶ
 τὰς ἔξω μῶν τῆς θείας παλιγγυεσίας ἐς
 ἐλείαν πρὸς λαδόμενοι, πρὸς ἀπὸ πρὸς ἀν-
 τῶ καὶ δ' ἐξείας ἀμνησίας λαδόμενοι, σὺ αὐτῶ
 τὰς ἐπὶ πρὸς ἐξείας ποιεῖν· ἔ' τῶ μὴν δ' ἡ πρὸς
 κεχωρηκῆς ταῦτα.

A Gregorius nihil cunctatus nec ullate-
 nus moratus, Dei gratiâ sacerdotem se
 esse dixit, & datam sibi esse potestatem
 ligandi atque solvendi, tum in cælo,
 tum in terris. Simul divinum oraculum
 eis in memoriam revocavit. Cum
 que milites hac etiam in re acquiescissent,
 Gregorius precibus ac supplicationibus
 Deum placavit. Et immaculato Christi
 corpore eis distributo: erat enim venerabilis
 in primis dies secunda feria quæ Dominicæ
 passioni vicina est: cum universos, duo
 circiter hominum millia, toris in gramine
 tumultuarie compositis cœna excepisset,
 postridie domum reversus est. Placuerat
 autem, ut milites quo in loco vellent, in
 unum convenirent. Gregorius igitur
 Philippicum accersit, qui tum apud
 Tarsum urbem Ciliciæ morabatur, &
 Constantinopolim quamprimum proficisci
 parabat. Porro de his rebus ad Imperatorem
 retulit, missis etiam supplicationibus
 militum, quibus Philippicum ducem
 postulabant. Cum ergo Philippicus
 Antiochiam venisset, milites illi ei
 occurrunt: & iis qui divinæ regenerationis
 lavacrum promeriti fuerant, ad supplicandum
 pro se assumptis, ad genua ejus procumbunt.
 Qui cum dextrâ datâ oblivionem præteritorum eis
 confirmasset, milites unâ cum illo in
 expeditionem profecti sunt. Atque hæc
 quidem hunc in modum processerunt.

Κεφ. ιδ'.

Πρὸς τῆς ἀλώσεως μαρτυροπόλεως.

Σὶ ἦτας δέ τις τῶν ἐν μαρτυροπόλει δεκα-
 δάρχων, πρὸς τινα τῶν ἀνδρῶν στρατιω-
 τικῶν δεχόμενος λυπηθεὶς, κατὰ προδιδωσι-
 τῶν πόλιν, τῶν ἀπολιτῶν τῶν ἐγκαθημένων
 αὐτὴν στρατιωτῶν ἐπιηρήσας· καὶ λόγον πρὸς
 ἀνδρῶς ῥωμαίων ἐσαγαγὼν, τὴν πόλιν κατέ-
 χει, ἐπὶ καιροῖα τὴν ῥωμαίοις κατέσῳσαν, τὰ
 μὲν πολλὰ τῶν γυναικῶν τῶν φειγόντων,
 εἰσὼ κρείσσας ἀπανίας ἡ τὰς ἄλλας χωρὶς
 ὀρίων οἰκειῶν ἐξέλασας. διθέως μὲν ἐν ὁ
 Φιλιππικὸς αὐτῶ τὴν ἔλασιν ἐποιεῖτο καὶ πε-
 ρικαθήσας τὴν πόλιν ἐπολιόρεκ, ἔδ' ἐν τῶν
 ἐς πολιορκίαν ἐπιηδέων ἔχων· ὁμῶς δ' ἐν
 ὁ τῶν παρῶν αὐτῶ διεμάχετο, καὶ
 τῶας διαύρχας ἐργασάμεν, ῥίπῃ τῶν
 πύργων ἑνα. ἔ' μὴν τὴν πόλιν ἐξέλασε περὶ
 σισαῶ, τῶν πρὸς τῶν διανυκτερευσάντων, καὶ

CAP. XIV.

Quomodo capta sit Martyropolis.

INTEREA Sittas quidam, qui Deca-
 nus erat Martyropoli, injuriam sibi il-
 latam à quodam ex militiæ rectoribus
 ægre ferens, urbem hostibus prodidit,
 observato tempore quo milites præli-
 diarii ex urbe discesserant: Introducta
 que Persarum cohorte, perinde ac si ea
 Romanorum cohors esset, urbem occupa-
 vit admodum opportunam Romanis. Et
 ex junioribus quidem feminis, plerasque
 intra urbem retinuit: reliquos autem om-
 nes, exceptis aliquot servulis ejecit.
 Confestim igitur Philippicus eò profe-
 ctus, urbem obsidione cinxit, tametsi
 nihil eorum quæ ad obsidionem neces-
 saria sunt, ipsi suppeteret. Nihilominus
 iis quæ ad manum erant utens, urbem
 oppugnavit, actisque quibusdam cuni-
 culis unam ex turribus dejecit. Sed cum
 Persæ tota nocte infomnes, id quod

collapsum fuerat, instaurassent, urbem expugnare non potuit. Cum igitur Romani crebro murum adorti, assidue repellerentur. Tela enim ex superiore loco in eos missa, raro à seopo aberrabant, ita ut ipsi plus detrimenti acciperent quam hostibus inferrent, obsidionem solverunt. Ac paululum inde digressi, castrametati sunt, id unum sollicitè observantes, ne Persis, qui obfessierant ulla submitterentur auxilia. Verùm iussu Imperatoris Mauricii Gregorius ad exercitum perrexit, eique persuasit ut ad oppugnandam urbem reverteretur. Milites tamen nihilo plus quam antea perficere potuerunt, cum bellicis machinis quibus urbes expugnari solent, penitus destituerentur. Itaque exercitus quidem ad hyberna dimissus est. In proximis autem castellis crebra relicta sunt militum praedia, ne supervenientes Persae elanculo urbem ingrederentur. Sequenti aetate, cum exercitus Romanorum in unum collectus esset, & Persae expeditionem suscepissent adversus Romanos, circa Martyropolim gravis commissa est pugna. Cumque Philippicus superior fuisset, multique Persae, & inter hos princeps quidam fortissimus in praelio cecidisset, Persarum tamen multitudo non contemnenda Martyropolim ingressa est, id quod maxime illis studio fuerat. Exinde Romani ab obsidione quidem urbis abstinendum sibi esse censuerunt. Neque enim fieri posse ut eam vi expugnarent. Alteram autem urbem in montosis & munitioribus locis, septem stadiis à Martyropoli exstruxerunt, ut insidiis atque excursionibus eam infestarent. Et haec quidem aetivo tempore facta sunt à Romanis. Hyeme verò dimissus est exercitus.

CAP. XV.

De Comentiolo Magistro militum, & de expugnatione Castellum Oebas.

MITTITUR posthac ab Imperatore Comentiolus, genere Thrax, qui Philippico in Magisteria potestate succederet. Hic fortissimè cum Persis congressus, eum unà cum equo praecipuus dejectus esset, praene interierat, nisi quidam ex satellitibus ipsum equo funali impositum ex praelio subduxisset. Superati nihilominus Persae, universis ducibus suis amissis, fugam arripuerunt, & Nisibim se receperunt: Cumque ad Re-

τὸ πεπλωκὸς κατὰ Φαλισαμύρων, ὡς ἴσταν
χνα παρὰ Βαλλοῦτες Ὁ ρωμαῖοι τὰ τείχεα
εἰσέειπον. Ἐπισκοπὰ γὰρ εἶπε ὑπὲρ δεινῶν ἐπι
ρέει καὶ ἀνδρῶν τὰ βέλη, καὶ πλέον ἐξελπί
το ἢ τὴν ἐνδὸν ἐλύπειν, λύσει τὴν πολιορκίαν
καὶ σμικρὸν. διασάντες, στρατοπέδου
μόνον, τὸ μὴ καὶ ἑτέρας παρὰ Βαλλοῦτες
Ἐπισκοπὰς. κελύματα δὲ μαυρικῆς, καὶ
γρηγορίου ἀφικνεῖται πρὸς τὸ στρατοπέδον
καὶ πείθει πρὸς τὴν πολιορκίαν ἐπανελθεῖν
μὴ πλέον εἰς ἐργασίαν οἷοί τε γενέσθαι
μηδενὸς τῶν ἐλεπολεμῶν μηχανῶν οἷον
διαλύει μὲν στρατὸς διαχίμασαν ἐστὶ
σώσης φρεσίν, συχναί φρεσίν κατὰ
πάνον, ἵνα μὴ λαθόντες πέσαι τὴν πόλιν
ἐπεσελθῶσι. καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς ἡ δεινὸς
Ἰπποδρόμου, τὰ στρατοπέδου, καὶ περὶ
πυρραλίσσων, γίνεται μὲν ἀμφὶ μαυρι
κόπολιν μάχην καίρεται. καὶ τὸ πλέον ἐργασί
αυτῶν Φιλιππικῆς, καὶ πολλῶν πρῶτων πεπλωκ
των, ἐνὸς ἡρώου ἐοσηθέντος ἰκανὴ πλοῦτος
πρῶτων ἐσπέπλωκεν ἐν μαυρικῶν πόλει, ὅτι
μάστιγα διασπαράσσῃ αὐτοῖς ἐπέσειεν
πολιορκεῖν μὲν Ὁ ρωμαῖοι τὴν πόλιν ἀπέργ
σαν. μηδὲ γὰρ δυναμὶ τῶν τῶν οἰόν τε παρ
αῖσιν ἐτέραν ἢ ἀνδρῶν ὡς ἰσταν δόξα
δίων ἐπέειπε, ἐπιτα ὄρφα καὶ ἐρυμνότερα μέ
ως ἀν ἐπιτελήσῃς πινὰς καὶ ἀν ἐπιτελήσῃς πιν
οἷον. ἢ ταῦτα μὴν διεκρίσεις ἐπέσειεν, καὶ
χίμασιν διελύοντο.

Κεφ. ιε΄.

περὶ τῆς στρατηγίας κομιντιόλου, καὶ ἀλώσεως
τῆς οἰκίας.

ΚΑΙ ὡς περὶ τῆς ἡγεμονίας διαδο
χῶν κομιντιόλου, δεῖξαι γὰρ ὡς
καὶ πᾶσα πέσαι σιωπελάκη, καὶ μαυρι
τόν βίον καίρεσε σὺν τῶν ἵππων κα
ταρραγῆς, εἰ μὴ τις τῶν δευτέρων
πνι τῶν παρόχων ἵππων ἐπιβιάσας, τῆς
μάχης ὑπεξήγαγε. φάσκει δὲ ἐν τῷ
παρὰ Βαλλοῦτες στρατοπέδου, πάντας τῶν
τέρας ἡγεμονίας δοποβαλόντες, καὶ τὴν
νίσιβιν διασώζοντες. καὶ τὴν πρὸς τὴν
πόλιν

Ἐὐὸν βασιλέα δεδιότες ἐπάνοδον. θάνατον δ' ἀνέλοις ἠπειληκὴ εἰ μὴ εὐὸν ἡγεμόνας διασωσασιν. αὐτὸς τὴν κτ' ὀρμισδα τυραννίδα μελεῖσθαι, ἤδη καὶ βαρῶμα τραχηλῶ περιεσῶν τῶν βαλέουσι σὺ τοῖς ἀμφ' αὐτόν, ἐκ τῆς τῶν τέρκων συμπλοκῆς ἐπανιόσθι. ἐν τῷ τῶν κορυβιολῶν τῶν μαρτυροπόλιων περικαθήμενος, εὐὸν μὴν πολλὰς αὐτὸς καταλείπει. αὐτὸς δ' οὐδὲν καὶ τισιν χειρὶν δὴν ἐκλεγεῖσθαι, ἐνταῦθα κτ' τὸ ὄψιμα ὀχυρώτατον φρέρον, ἀντικρὺ μαρτυροπόλεως ἐς τὴν ἀντιπερῶν ὀχθρὴν διακεκμηδρον ἐπὶ τῶν σκοπέλων ἀποτόμα, ὅθεν εὐὸν ἀποπῆ ἡ πᾶσα καθεστῆκε πόλις καὶ πολιορκήσας, πέρας τε ἐδὲν ἀνείει, καὶ τῶν τείχεσσι τινὰ διὰ κάλαπελτῶν ῥήψας, ὑπερκαλαβὰς αἰετὶ κτ' κρείτθι τὸ φρέρον. ὅθεν λοιπὸν εὐὸν ἀπογνώσθι πέρας τὰ μαρτυροπόλεως καθεστῆκε.

Κεφ. ις'.

Περί τῆς ἀναγίσεως ὀρμισδα.

Τούτων ὡδ' ἐδραμένων, ὀρμισδα τὸν ὀρμισδην διεχρήσανθ, πάντων βασιλέων ἀδίκωτατον ἡρόμηδρον, εὐὸν μόνον ὅτι χεῖμασιν ἐζημίει εὐὸν ὑπηκόους, ἀλλὰ εὐὸν θανάτων διαφόροις ἰδέσθαι.

Κεφ. ιζ'.

Περί τῆς ἀπὸς ἡμᾶς φυγῆς τῶν ἡγεμόνων.

Ἐγκαθίσθαι δ' μετ' αὐτόν βασιλέα χοσροῦ τὸν τέτατον παῖδα, κατ' εὐὸν βαρῶμα ὀρμισδα ἐπέσειλεύθ κτ' τῶν ἀμφ' αὐτόν ὀρμισδα ὑπανιόσθι μὲν ὀρμισδα χοσροῦ μετὰ τῶν ὀρμισδα ἀξιολόγη δυνάμει, καὶ φύσει, εὐὸν οὐκ αἰετὶ ὀρμισδα ἐτελοκακῆσθαι. ἀφικνεῖσθι δ' ἐκ κατὰ τὸ κερκῆσιον, ὡς γε αὐτὸς εἶπεν, τὸν θεὸν τῶν χριστιανῶν ἐπικαλεσάμενος, ἐκείσε τὸν ἵππον ἀπιέναι ἐνθα αὐτὸς πρὸς αὐτὸ ὀρμισδα ὀρμισδα. ἀφικνεῖσθι δ' οὐδὲν καὶ ταῖς γυναῖξιν καὶ πατρὶ νεογνοῖς δύο, καὶ τισιν πρῶτων τῶν εὐγῶν, οὐκ αἰετὶ ἐτελονθαι κατηκολύθθαι. κατὰ τῶν πρὸς βασιλέα μαυρικῶν πρῶτων ἐδραμέναι. ὀρμισδα καὶ τῶν πανάρεστα βαλδυσάμενος, καὶ τὸν ἀσαθρὸν καὶ κάθαρτον βίον, καὶ ταῖς ἀγχιερόφους παλιρροίας τῶν ἀνθρώπων ζωῆς καὶ τῶν διαμετρησάμενος, δέχεσθι τὴν ἰκελίαν, καὶ ζῆνον

Agem suum reverti minime audent: mortem enim ipsis minatus fuerat, nisi duces suos salvos atque incolumes reducerent: Illic adversus Hormisdam conjuratione in eunt, auctore Varamo Magistro militum apud Persas, qui paulo antea ex praelio adversus Turcos unam cum suis redierat. Interea Comentionius Martyropolim obsidens, maximam quidem copiarum partem illic reliquit: ipse vero assumptis quibusdam, quos viritum legerat, ad Ocbas excurrit, castellum munitissimum, e regione Martyropolis in adversa ripa situm, & prae-rupto scopulo impositum: Unde urbs tota facile conspici poterat. Illud igitur oppugnare aggressus, nihilque intentatum relinquens, cum partem aliquam muri catapultis perfregisset, illac irrumpens, castellum vi cepit. Itaque Persae de retinenda deinceps Martyropoli penitus desperarunt.

CAP. XVI.

De eade Hormisda.

UM haec geruntur, Persae Hormisdam interfecerunt: Regum omnium injustissimum: quippe qui subditos suos non solum pecuniarum exactionibus, verum etiam variis suppliciorum generibus oppressisset.

CAP. XVII.

De junioris Chosrois ad Romanos fuga.

REGEM deinde sibi constituunt Chosroem, ejus filium. Contra quem Varamus unam cum iis quos circa se habebat, expeditionem suscepit. Huic Chosroes cum exercitu non valde numerofo obviam progressus, cum suos proditionem meditari animadverteret, fugam arripuit. Tandemque Circesium pervenit, Christianorum Deum, sicut ipse agebat, prius precatus, ut equum suum, quod vellet, deduceret. Cum igitur illuc venisset unam cum uxore & cum duobus liberis recens natis, & cum nonnullis Persarum Optimatibus qui ipsum sponte secuti fuerant, inde Legatos ad Mauritium Imperatorem misit. At Mauritius hic quoque ut in reliquis rebus, prudenti consilio usus, cum instabilem mutabilemque hujus vitae rationem, & repentinam rerum humanarum conversiones ac reciprocos aestus, hoc etiam exemplo edoctus perpendisset, supplicationem Chosrois

M m m

libenter admisit. Eumque hospitem pro exule, pro fugitivo filium sibi adscivit, regalibus donis omnique benevolentia eundem excipiens. Nec vero ipse solus munera misit ad Chosroem; Verum etiam Augusta erga conjuges Chosrois, & liberi Imperatoris erga Chosrois liberos idem praestiterunt.

A ἀντὶ φυγάδου, παῖδά τε ἀντὶ αὐτομάτου κατὰ τῆσιν, δώροις βασιλικαῖς δεξιμασμεν. οἷς ἐφιλοφρονήσατο, ἔ μόνου αὐτῆς βασιλικῶς σείλας, ἀλλὰ καὶ τῆς βασιλικῆς τὰ ὑπερπλήσια παρὰ τὰς ὁμοζυγας τὸ χροῖον, καὶ τῶν παιδῶν παρὰ τὸν πατέρα παρὰ τὸν πατέρα.

CAP. XVIII.

Qualiter Imperator Gregorium ac Domitianum Chosrois obviam ire iussit.

SED & regale satellitium integrum, & universum exercitum Romanorum unā cum duce, Mauritius ad Chosroem misit, qui eum sequerentur quo vellet. Denique majoris honoris causa, Domitianum Melitensem Episcopum, cognatum suum, ad eum direxit: virum singulari prudentia ac solertia, & tam opere quam sermone eximium, & ad maxima negotia perficienda aptissimum. Missus est etiam Gregorius: qui quidem Chosroem cunctis in rebus admiratione perculit, tum in colloquiis, tum in muneribus, tum in consiliis, quæ pro temporis opportunitate prudentissime suggerbat.

Κεφ. ιη'.

ὅς ὁ βασιλεὺς χροῖον ἐ δεικνύσας εἰς ἀπάρτητα χροῖον ἐξ ἀπείρου.

B Πέμπει δὲ καὶ πᾶσαν βασιλικὴν δυνάμειον, καὶ πᾶν τὸν ῥωμαίων στρατὸν σὺν τῷ στρατηγῷ, ἐνόμενον αὐτῷ (καὶ βέλῃ). καὶ παρὰ μείζονος τιμῆς, μετανοῦν ἐπίσκοπον μελιτινῆς αὐτῷ συγγενῆ, ἀνδρα φρονήρον καὶ ἀγχιγενῆ, λόγου τε καὶ ἔργου ἐστὶ μαλιστα κινώτατον, καὶ παρὰ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων ἐξεργαστικώτατον. πέμπει δὲ καὶ χροῖον, ὅς ἐν ἀπάρτητα χροῖον, ἐστὶ τὸν χροῖον, ὁμιλῶν, δωρεῖται, καὶ καὶ τὰς περὶ τὰς πράξεις ἐσηγμένον.

CAP. XIX.

Quomodo Chosroes Romanorum auxilio regnum suum recuperavit.

PORRO Chosroes cum Hierapolis pervenisset, quæ metropolis est provinciæ Euphratensis, exinde retrogressus est, cum id Mauritio quoque placuisset, qui utilitati supplicis plus tribuit, quā propriæ gloriæ. Ingentem etiam vim pecuniæ ad eum misit, quod nunquam antea factum fuisse memoratur. Cumque exercitum Persarum conscripsisset, & donativum ex ærario suo tribuisset, Chosroem cum gemino exercitu, Romanorum scilicet ac Persarum, extra fines Imperii Romani deduxit: Martyropoli prius ipsi tradita cum Sitra, quem quidem Martyropolitani lapidibus obrutum cruci suffixerunt. Sed & oppidum Daras Romanis traditum est, Persis inde egressis. Post hæc cum Varamus unico prælio à Romanis solis devictus, solus cum ingenti ignominia fugam arripuisset, Chosroes in regiam suam reductus est.

Κεφ. ιθ'.

ὅς πάλιν πῶς ἀρχὴν παρὰ τὸν χροῖον ἔλαβε, ῥωμαίων αὐτῷ συμμαχῶν.

D Παραγγόμενον δὲ μέχρι τῆς ἱεραπολιτῶν ὁ χροῖος, ἢ τῆς ευφρατῆσις παρὰ κατὰ τῆσιν, αὐτῆς ἐπανήκε, τὸν καὶ μαυριανὸν συμμαχῶν, καὶ τὸ πλέον δυνάμει τῆς οἰκίας δόξης τῶν σωλοισοῦσι τῶν ἐκείνη δεικνύσας καὶ χροῖον μετὰ τὸν χροῖον, ἔχον τὸν χροῖον καὶ πέρσας στρατολογησας, καὶ τὰς ἐπιδόσεις ἀπάρτητα οἰκῶν ποταμῶν ἐπέμπε τὸν χροῖον μετὰ ἐκείνου στρατῶν, ῥωμαίων τε καὶ πέρσων καὶ τῶν ὑπεροχῶν, μαρτυροπόλεως καὶ σίτρα παρὰ δυνάμει αὐτῶν, ὅς καὶ παρὰ τῶν μαρτυροπολιτῶν κατὰ τὸν εἰς ἀνεσκολοπίων. παρὰ δόξῃ δὲ καὶ τὸ δάρα, ὑπεξελθόντων πέρσων. καὶ διὰ μιᾶς συμπλοκῆς ἐσηγμένον. ἔ βαρύνει παρὰ ῥωμαίων μόνων, ἀλλὰ καὶ τε μόνων παρὰ τὸν χροῖον, ἐστὶ τὰ ἴδια κατὰ τῆς βασιλείας ὁ χροῖος.

A

Κεφ. κ΄.

ὅτι κατ' ἐκεῖνο καιρὸν ἡ ἀγία μητὴρ ἡ γολανδύχη.

Τότε καὶ γολανδύχη μάρτυς ζωσα παρ' ἡμῶν ἡ δὲ διὰ πολλῶν μὲν πόνων τὸ μαρτύριον διενέγκασα, τῶν μάγων πῆσων αὐτὴν αἰκίζομένων, μεγάλων δὲ τερασιῶν ἐργάτης γηρομένη. ἧς τὸν βίον ἀνεγράψε σέφαρος ὁ πρεσβύτερος ἐπίσκοπος ἱεραπόλεως.

Κεφ. κα΄.

Πεὶ δὲ ἐπιψέχοις ἀναθημάτων τῆς ἀγίας μάρτυρος σεργίου.

Οδὲ χοσρόης ἐγκρατὴς τῶν οὐκείων βασιλείων γηρομένη, πῆμπδ' ἡρηγορίω σαυρόν, χευσά πολλὰ καὶ λίθοις τιμίαις δῆσκυμένοι, πρὸς τιμὴν δ' ἀθλοφόρου μάρτυρος σεργίου. ὃν αἰεθῆκε μὴν θεοδώρα ἰσπανιανὴ γαμήτη, ἐληίσασθ' ὅ χοσρόης σὺν ἡ τοῖς ἀλλοῖς κειμηλίαις, ὡς ἦδη μοι ἀφήγη). πῆμπδ' ὅ ἕτερον σαυρόν χευσῶν, καὶ ἐπέγραψεν ὁ χορὸς τῶ σαυρῶ ἑλλήνων γράμμασι τὰδε. Τῆτον τὸν σαυρόν ἐγὼ χοσρόης βασιλῆος βασιλείων, ἦρος ὀρμίσδα, ὅτε οὐκ διαβολικῆς ἐνεργείας καὶ κακουργίας τῆ δυσχεστάτη βαράμης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καβαλλαρίων, εἰς ῥωμαίαν ἀπήλθομεν, ἕδ' ἡ διὰ τὸ ἐρχεσθ' τὸν δυσυχνὸν ζαδεσπράμ μὲν στρατῶ εἰς τὴν νίσβην ἐπὶ τὸ ὑποσύρειν σὺν καβαλλαρίαις τῶ μέρεος τῆ νίσβης εἰς τὸ ἀνιάραι καὶ καταρράξαι, ἐπέμψαμεν ἕ ἡμῶν καβαλλαρίαις μὲν ἀρχοῦν εἰς τὸ χαρχάσ' καὶ διὰ τὴ τύχης τῆ ἀγίας σεργίου τῆ πῶνσέπης καὶ ὀνομαστῆ, ἐπειδὴ ἡκασαμεν δολίῆρα εἶναι αὐτὸν τῶν αἰτήσεων, ἐν τῶ πῶνσῶ ἐπὶ τῆ βασιλείας ἡμῶν, μὴν ἰανναρίω ἐσδόμεν, ἡησάμεθα ὡς εἰάν οἱ καβαλλαριοὶ φάξωσι τὸν ζαδεσπράμ, ἡ χειρῶσωνται, σαυρόν χευσῶν διαλίθου εἰς τὸν οἶκον αὐτῶ πῆμπδ' ἡμῶν διὰ τὸ πάνσεπτον αὐτῶ ὄνομα. καὶ τῆ ἐνάτη τῆ φεβρουαρίου μηνὸς τὴν κεφαλὴν τῆ ζαδεσπράμ ἡνεγκαν ἐπὶ ἡμῶν. ἐπιτυχόντες ἐν τῆς δεήσεως ἡμῶν, διὰ τὸ ἕκασον ἀναμφίβολον εἶναι, εἰς τὸ πάνσεπτον αὐτῶ ὄνομα τῆτον τὸν σαυρόν τὸν παρ' ἡμῶν γηρομένον, μὲν τῆ πῆμπδ' ἡμῶν σαυρῶ πῶνσῆς βασιλείας

CAP. XX.

De sancta Matre Golanduch, qua illis temporibus vixit.

ISDem temporibus Golanduch, martyr vivens ac spirans, apud nos mansit. Quae à Persarum Magis graviter excruciat, diurnum & laboriosum martyrium pertulit, multaque miracula perpetravit. Porro ejus vitam scripsit Stephanus antiquior, Episcopus Hierapolitanus.

CAP. XXI.

De Donatis qua Chosroes misit ad sanctum Martyrem Sergium.

CAETERUM Chosroes cum regnum suum recuperasset, crucem autò multo & pretiosis lapidibus exornatam, in honorem invictissimi Martyris Sergii ad Gregorium misit: quam Theodora quidem uxor Justiniani eidem Martyri dedicaverat: Chosroes verò unà cum aliis Theauris diripuerat, sicut à me superius commemoratum est. Aliam praeterea crucem auream idem Chosroes misit, cui litteris Graecis haec inscripsit. Ego Chosroes rex regum, filius Hormisdæ, quo tempore per diabolicam operationem & malitiam infelicissimi Varami & equitum qui unà cum illo erant, ad Romanorum ditionem me contuli: & quoniam infelicissimus Zadespram cum exercitu Nisibim advenerat, sollicitaturus equites Nisibenos, ut à nobis deficerent nosq; oppugnarent, nos quoq; equites misimus ad oppidum Charchas unà cum duce. Et quoniam audieramus venerabilem ac celeberrimum S. Sergium cuncta largiri quae ab ipso postularentur: anno primo regni nostri, die septimo mensis Januarii, pergenium ejusdem Sancti postulavimus, pollicentes, si equites nostri Zadespram occidissent, aut certe vivum cepissent, nos crucem auream lapillis distinctam ad ejus ædem missuros esse, ob venerandum ejus nomen. Nono autem die mensis Februarii equites nostri caput ejusdem Zadespram ad nos attulerunt. Voti igitur nostri compotes facti, quo res manifesta omnibus fiat, nec ullus dubitandi locus relinquatur, in venerandissimo ejus nomine crucem hanc à nobis factam, unà cum ea quae olim ab Imperatore Romano-

Mmm ij

ἡμέρας ὀκταήτης ἢ σιρὴ τὸ εἰδισμῶνον ταῖς γυ-
 ναῖξιν ὅσα εἶδεν. ἐγὼ δ' ἰδὼν αὐτὸν εἰς τὸ τοῖς
 λόγοις σε ὀπίσσωσα, καὶ ὅτι ἀγία εἶ καὶ δο-
 τῆρτων αἰτήσεων, μετὰ ταῦτα τὰ γυναικεία
 μὴ ὑπομείναι. ἐπιτέτε ἔγνω τὴν δυνάμιν ἔ-
 ὄραμα ἰδοῦν, καὶ τὴν τῶν ἁγίων σε ῥηθέντων ἀλή-
 θειαν. παρ' αὐτὰ ἐπέπεμψε τὸν αὐτὸν σαυ-
 ρόν, ἵνα τὴν τετάρτην ἐν τῷ πανσέπῳ σε οἴ-
 λῳ, κελεύσας ἐν τῷ τετάρτῳ πηκῆς δίσκον ἓνα καὶ
 πώθιον ἐν γυρέαδ, εἰς λόγον τῶν θεῶν μυστη-
 ρίων. ἀλλὰ μὴ καὶ σαυρὸν γυρέαδ, καὶ πηχθῆ-
 ναι ὀφείλοντα ἐπὶ τῆς πύρας τετραπέδης, καὶ θυ-
 ματήριον, τὰ πάντα χρυσά. καὶ ἀμφὶ θυρῶν B
 ἑνὸν κεκοσμημένον χρυσοῦ, καὶ τὰ δ' ἄλλα ἄλλα
 ταῖς πηκῆς μιλιαρῆσια. εἶναι τὰ ἀγία σε οἴ-
 κῳ, ἵνα διὰ τὴν τύχην σε ἀγία εἰς πάντα, ἐξαι-
 ρέτως ἢ εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην ἐλθῆς εἰς τὴν βο-
 ῆθάν μου, καὶ σιρῆς, ἵνα ὁ δὲ τῆς παροσβείας
 γέγονεν ἡμῶν τὰ ἐλέει τῆς ἀγαθότητος καὶ
 τῶν θελήματι μου καὶ σιρῆς εἰς τέλος παρελθῆ-
 ἵνα καὶ γὰρ ἵνα σιρῆ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς
 τὴν σὴν δυνάμιν ἐλπίσωμεν καὶ εἰς σε ἐπιπεύ-
 ωμεν. ταῦτα τὰ παρὰ χροσρὸν ἀναθήματα
 λέγει, ἵνα ἐν τῷ βαλαάμ παροσβείας ἀπάδον-
 τα, τὰ Φιλανθρώπων θεῶν σοφῶς οἰκονομή-
 σαντο. ἐλλήνων γλώσσας ὡς ἡμεῖς φερέμεθα
 διαρῆματα.

A Sira non sensit muliebria. Ego verò
 de hac re fortasse, dubitarem, nisi ver-
 bis tuis credidissem, quoniam vir fan-
 ctus es, & donas quæ petuntur, Siram
 deinceps non esse lensuram muliebria.
 Ex eo igitur virtutem visionis, & veri-
 tatem eorum quæ abs te prædicta sunt,
 deprehendi. Quamobrem illicò cru-
 cem ipsam & ejus pretium ad veneran-
 dam ædem tuam transmisi, jubens ut ex
 ejus pretio discus unus & poculum u-
 num fiat ad usum factorum mysterio-
 rum: Crux item quæ in sacro altari de-
 figatur & thuribulum: cuncta ex auro.
 Velum præterea Hunnicum auro ex-
 ornatum. Qui verò ex supra dicto pre-
 tio reliqui, fuerint miliarenses, eos ad
 sacram ædem tuam volumus pertinere,
 ut per genium tuum, vir sancte, cunctis
 in rebus, sed præcipue in hac petitione
 mihi & Sira auxilium feras, & quod in-
 tercessione tua nobis contigit, id miseri-
 cordiâ benignitatis tuæ, ex utriusque
 nostrum sententia ad perfectionem
 perveniat. Quò scilicet ego & Sira,
 cunctique mortales, in potentia tua
 spem ac fiduciam collocemus atque in-
 te credamus. Hæc sunt quæ in dona-
 riis à Chosroë transmissis contineban-
 tur, à Balaami prædictione nihil discre-
 pantia. Benigno scilicet Deo itares
 cum summa prudentia dispensante, ut
 gentilium linguæ salutaria interdum
 proferant verba.

Κεφ. κβ'

Περί νααμάνος τῆς σαρακηνῆς.

Τότε καὶ νααμάνος τῶν ἐχθρῶν σκωπητῶν
 φύλαρχος, ἐξ ἀγίας καὶ παμμίας
 ἔλλω, ὡς καὶ ἀνθρώπος ἀυτοχρεὶς ὡς ἀγαθὸν
 τοῖς αὐτοῖς δαίμονις, τῶν ἀγίων παροσβείας
 βαπτίσματι, τὴν ὄντως ὑλὴν χρυσῆν ἀφροδί-
 τῳ πυριτίθης, καὶ πτωχοῖς διαδῶν, καὶ πάντας
 τὰς ἀμφὶ αὐτὸν τῶν θεῶν παροσβείας. ὁ δὲ γέ-
 γρηγόριος νόμασι τῆς βασιλείας μετὰ τὸ δέ-
 ναι τὰς χροσρὸς σαυρῆς, τὰς πανεξήμερας τῶν
 λεγομένων λιμητῶν ἁγίων, ἐνοῖς μάλιστα
 τὰ σευθῆς δόγματα, καὶ πολλα φερέμεθα, καὶ
 κίμας, μοναστήρια τε καὶ φυλάς ὀλοκλήρας
 τῆς ἐκκλησίας παροσβείας τὰ θεῶν.

CAP. XXII.

De Naamane Saraceno.

PER idem tempus, Naamanes quo-
 que Saracenorum hostium Philar-
 chus, sceleratus atque abominandus
 gentilis, adeo ut homines sua ipsius
 manu diis suis immolaret, ad sacrum
 Baptismum accessit, & verè auream
 Venerem, quippe quæ nihil aliud esset
 quam auri massa, igne liquefactam pau-
 peribus distribuit, & cunctos qui cum
 ipso erant, ad Dei cultum traduxit. At
 Gregorius, postquam donaria à Chos-
 roe missa dedicasset, Imperatoris per-
 missu solitudinem limitum peragrans,
 ubi Severi dogmata vigeant, iis in lo-
 cis Ecclesiastica dogmata prædicavit:
 multa que castella & vicos atque inte-
 gras tribus, & monasteria, ad Ecclesi-
 am Dei adduxit.

De obitu sancti Symeonis Stylitæ junioris.

EODEM tempore cum Gregorius sanctum Symeonem lethali morbo ægrotare, me indicante didicisset, ad eum confestim excurrit, ut postremæ salutationis officium ei exhiberet. Verum id quod cupiebat, consequi non potuit. Porro hic Symeon cunctos sui temporis mortales virtute longe superavit. Quippe à teneris unguiculis asperum vivendi genus in columna excoluerat: adeo ut dentes in columnæ statione ipsi mutaverint. Columnam autem conscendit huiusmodi ex causa. Cum esset admodum tenera adhuc ætate, ludens & saltans per montis iuga oberrabat. Cumque in Pardum incidisset, zonam collo ejus iniecit, & belluam innatæ feritatis oblitam, quasi loro trahens, ad monasterium suum deduxit. Quod contemplatus magister ejus, qui in columna vitam agebat, puerum interrogavit, quidnam hoc esset: ille fœlem esse respondit, quem vulgo cattam nominant. Atque ex hoc facto conjecturam capiens qualis quantusque Symeon in virtutis studio futurus esset, in columnam eum admisit. Quam in columna, & in altera quæ est in summo montis vertice, octo ac sexaginta exegit annos: omni gratiæ genere donatus. Quippe qui & dæmones abigeret, & morbos ac languores omnes sanaret, & futura perinde ac præsentia prævideret. Gregorio certe prædixit, eum mortem quidem ipsius visurum non esse: quæ verò post mortem futura essent, ignoraturum. Cumque ego amissis liberis meis in varias cogitationes deduceret, & apud me quærerem quid causa esset, cur Gentilibus quibus multi sunt liberi, idem non evenerat: Quamvis nemini prorsus cogitationem hanc aperuissem, ille tamen cogitationes animi mei introspicens, scripsit ad me ut ab his cogitationibus abstinerem, quippe quæ haudquaquam placerent Deo. Idem cum uxori cujusdam ex meis amanuensibus post partum lac obstructum esset, & Infans in summo discrimine verfaretur, contacta viri dextra, præcepit ut eam conjugis suæ mammillis imponeret. Quo factò, statim lac quasi ex quodam fonte profiliit, adeo ut totam mulieris vestem madefaceret. Sed & puerum quendam nocte intempesta à

Κεφ. κγ΄.

Περὶ τῶν τριάντων ἔτη ἀγίου συμωνῶν ἑστυλίτου.

EN τῷ τῷ ἵ συμωνῶν τὸ ἐν οἰοῖς τῶν ἁγίων θάνατον νοσήσαντος, ἐμὲ τὰ ἀσθενήματα μιλῶσαντος, ἐπιτελεῖν γρηγορήσαντος τὰ τελευτήσια κατὰ παρὰ σῶμα ἔτυχεν. ὡς δὲ γε ὁ συμωνῶν πάντων τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων τῶν δρετῶν ἕσχετατος, ἕξ ἀπαλῶν τῶν ὀνύχων, τὸν ἐπὶ κεφαλῆς διαθλάδων βίον ὡς κητὸς ὀδύνας αὐτὸς διήλλαξεν ἐν τῆς ἀσθενείας κίοντος. ἀντὶ τούτου τὸν κίονα, ἕξ αἰτίας τοιαύτης. ἐπιτελεῖν κομιδῆ τῶν ἡλικίων ἄγων, κητῶν τε καὶ ἀλλόθεν ἀνά τὰς κοιλίας τῶν ἁγίων ἀσθενῶν. καὶ ἀσθενῶν παρὰ τὸ θάνατον τῶν ζώων κατὰ ἀνύχνα βάλῃ, καὶ ἐκτελεῖν ἤγε, τῆς φύσεως ἁπλασίωσεν, καὶ ἀνά τὸ οἰκίον ἤγαγε φρονησῆσαι, ἐπὶ ἑωρακῶς ὁ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἁγίων ἑσῶς, ἐπὶ τῶν ἀνέθ' ἂν εἴη τῶν. ὁ δὲ φησὶ ἀλλοτριῶν εἶναι, ὡς κατὰ τὴν συνήθειαν λέγει. ὁ δὲ τῶν τεκμηριῶν πηλίκων εἶσαι τῶν δρετῶν, ἐπὶ τῶν κίων ἁγίων ἐν τῷ τῷ τῶν κίων, καὶ ἐν ἐτέρῳ ἑσῶς ἀντὶ τῶν ἁγίων ἀκρωρείας, ὀκτὼ καὶ ἕξκατα διὰ τὴν ἁγίων, πάσης χάριτος κητῶν κατὰ τὴν δαμῶν ἑσῶς, ἀκίμενος τε πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν, ἀσθενῶν τε ὡς παρά τὰ μύλωντα. ὁ καὶ γρηγορήσας ἀσθενῶν, ἀντὶ τὸν μὲν μὴ ὄραν τὸν αὐτὸς θάνατον, τὰ δὲ μετ' αὐτὸν ἀγνοῦν. καὶ μὲν ἡ λογισμῶν ἀσθενῶν ἐπὶ τῶν ἀποβολῆ, καὶ διαπορευόμενος τὴν δὲ ποτε ἑλληνιστῶν πολυτέλειαν ἔγινον ταῦτα, καὶ ἀσθενῶν μὴδὲνα τὸ ἀσθενῶν ἀσθενῶντος, γεγραφήκεν ἐκ τῶν ἀσθενῶν ὡς ὁ δὲ δρεσκον τῶν ἁγίων. καὶ γυναικῶν ἡ πρὸς τῶν ἁσθενῶντων μοι, ἐπὶ τῶν γάλα τεκμήση κεκώλυτο, καὶ κατὰ τῶν ἁσθενῶντων τὸ βρέφους ἐκινδυνώδεν, ἐπὶ τῶν ἁσθενῶντων τῶν δεξιῶν τῶν ἀσθενῶν, ἐπέστεπε ταῦτα τῶν ταῖς ἁσθενῶν τῆς γυναικῶς ἐπὶ τῶν ἁσθενῶντων ὅπως ἐπέδῃ ἀσθενῶν, ἀσθενῶς ὡς ἐκ τῶν ἁσθενῶντων πηγῆς ἦλατο τὸ γάλα, ὡς καὶ τῶν ἁσθενῶντων τῶν γυναικῶν ἐμπλήσσει. καὶ παρὰ τῶν ἁσθενῶντων

ἤρως ὁδοιπόρων Ἐπιλελησμένους πόρρω τῶν
 κινδύνων, λέων τοῖς νότοις Ἐπιβίβασας, ὡς τὸ
 μανθρεῖον ἠγάγε, καὶ συμεῶνα πρὸς ἄξαν-
 τῶν περὶ ἐλθόντες οἱ διακονέμενοι, τὸ παιδίον
 ἠγάγον ὑπὸ τῆς λέοντος Φρερέμενον. πολλὰ
 ἕτερον, καὶ μνήμης κρείττονα πέπραχεν, ἀ καὶ
 γλώσσης κεκομψομένης, ἵς χρόνος, καὶ πρᾶξι-
 μαλείας ἰδίας δέει, ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀδύ-
 μενα γλώσσαις. ἐκ πάσης γὰρ σχεδὸν γῆς, ἔ-
 μόνων Ῥωμαίων, ἀλλὰ ἔβαρβάρων, παρ' ἀν-
 θρωπότητων, καὶ τῶν αἰτεμένων ἐτύγχανον, ὡς ἀν-
 τισταῖος βρωτῆς, καὶ πρᾶξι, καὶ ἀδοπιῆς ἐτύγ-
 χανον ἐκ θάμνης τῶν φρονημάτων.

comitibus itineris per oblivionem re-
 lictum in via, leo humeris suis imposi-
 tum ad Simeonis monasterium vexit.
 Ministri deinde Simeonis egressi, pue-
 rum qui à leone custodiebatur intro-
 duxerunt. Multa quoque alia memo-
 riam omnem superantia idem vir ges-
 sit, quæ & linguam disertam, & otium,
 & peculiare opus desiderant. Quæ
 quidem omnium pæne mortalium ser-
 mone celebrantur. Omnium enim
 nationum homines, non Romani so-
 lum, verum etiam barbari, ad eum ven-
 titabant. & quæcunque postulaverant,
 impetrabant. Pro cibo autem ac po-
 tui ei fuere rami cujusdam fruticis, qui
 in eo monte nascitur.

Κεφ. κδ.

περὶ τῆς τελειότητος γρηγορίου ἐπισκόπου δισυπόλου, καὶ
 ἀποστασίας αὐτοῦ ἀναστασίου.

Ἐπιλελυθὶς ἡ αὐτῷ μετὰ ἕξι καὶ γρη-
 γόριον, ποδαγωγῶ μιν ἀλγῆς παθη-
 ματι, ὡς μάλιστα παρὼν ἠελίοιο, φαρμα-
 κοποίησας ἔκ τῆς καλεμένης ἐρμολογί-
 ας, πρὸς τὴν τῶν ἀσκησιαστικῶν δεδω-
 μένης. τελευτῶν, γρηγορίου μὲν τῶν πρῶ-
 τῶν Ῥωμαίων Ἐπισκοπῆσι, ὅς μετὰ πε-
 λάγιον γέγονε. τῶν ἡ νεώτερον, ἰωάννης καὶ
 τῶν ἀλεξάνδρου διολογίας τῶν λελεγμένων
 μοι, ἀναστασίου τε τῶν θεολογικῶν τῶ οἰ-
 κειῶν ἀποδοθέντων, θρόνον μὲν πρὸς καὶ ἰκο-
 σι χρόνος ἱεροσολυμῶν τε ἰωάννης ἔ μετὰ
 βραχυτελευτήσασιν, ἔγω τις τῶν ἀν-
 τισταῖος ἀναστασίου ἐνεχθέντων ἐν αὐτῶν ταῖς
 ἰσορίας πεπαύσω, μαυρικῆς πρῶτος δω-
 δεκάτον ἐστὶ τῆν Ῥωμαίων βασιλείαν διακυ-
 βερῶν, τῶν ἐξῆς τοῖς βυζαντινοῖς ἐκλέγην
 τε καὶ γράφην καταλιπαρομένον. εἰ δέ τι
 παρῶν ἢ ὁ ἀκριβῶς ἀνείληπ, μηδεὶς
 καὶ γράφεται μέμψως, ἐνοῶν ὡς πε-
 πανημένῃ ἰσορίαν συνελέξαμεν, τὴν τῶν
 ἀνθρώπων ὠφέλιαν πραγματευσάμενοι,
 οἷος καὶ τῶν τηλικύτων ποίων ἠνεχόμεθα πε-
 πῶν ἢ ἡμῶν καὶ ἕτερον τῶν ἀναφορῶν,
 ἑπιστολάς, ψηφίσματα, λόγους τε καὶ δια-
 λέξεις, καὶ ἕτερα ἀπὸ ἑχον. τῶν ἐμπε-
 ρεχομένων ἀναφορῶν, ὡς ἐπίπαν ἐκ πρᾶ-
 σως γρηγορίου ἔ θεολογίας συντεθήμε-
 νῶν καὶ δύο τετυχῆκαμεν ἀξιοματιῶν.

CAP. XXIV.

De obitu Gregorii Antiochenfis Episcopi, &
 restitutione Anastasii.

Nec multo post Gregorius poda-
 græ morbo quo maxime vexaba-
 tur, correptus, abiit è vita, cum medi-
 camentum ex Hermodactylo confe-
 ctum, ipsi à medico porrectum ebibif-
 set. Mortuus autem est eo tempore,
 quo senioris quidem Romæ Gregorius
 successor Pelagii, junioris autem Ro-
 mæ Joannes Episcopatum gerebant:
 Alexandrinæ Ecclesiæ Eulogius, ut jam
 dixi, Antiochenæ verò præsidebat A-
 nastasius, post tres ac viginti demum
 annos in sedem suam restitutus. Hie-
 rosolymitanæ autem Ecclesiæ Joannes
 Pontificatum administrabat. Quo non
 multo post mortuo, nemo etiamnum
 Ecclesiæ illius gubernationem sulce-
 pit. Atque hæc historiæ nostræ finis
 esto, anno scilicet duodecimo princi-
 patus Mauriti Tiberii. Reliqua verò
 quæ sequuntur, studiosis qui voluerint
 narranda ac scribenda relinquimus.

Quod si quid à nobis omis-
 sum accuratè expositum est, nemo id
 nobis vitio vertat: illud secum cogitans,
 nos historiæ dispersam in unū corpus
 collegisse, ut hominum utilitati con-
 suleremus, quorum gratiâ tot ac tantos
 labores suscepimus. Aliud præterea vo-
 lumen à nobis compositum est, quo E-
 pistolæ, relationes, decreta, orationes
 ac disputationes, & alia quædam conti-
 nentur. Et suprædictæ quidem relatio-
 nes quæ in eo volumine habentur, ple-
 ræque Gregorii Antiochenfis Episcopi
 nomine conscriptæ sunt, quarum etiam
 gratiâ duas dignitates consecuti sumus:

A Tiberio quidem Constantino Qua-
sturae honorem adepti: A Mauritio au-
tem Tiberio codicillos praefecturae na-
eti, ob ea quae composueramus tunc
cum extincto Imperii probro, Theodo-
sium in lucem edidit, qui tum ipsi, tum
Reipublicae, summae felicitatis exordi-
um praebuit.

Ἀπέρει μὲν κωνσταντίνου, τῆ τὴ κοιναίως ἐπι-
ρίθωντος, μαυρικίῃ δὲ πέρει, δὲ ἐπι-
πάρχων σείλαντος, ἐφ' ἣ σὺν ἡ δὲ ἀμαρ-
τὰ ἀνείδητῆς βασιλείας λύσας, Θεοδοσί-
ῆσφωσ πρὸς γαγε, προοίμιον ἀπὸ τε καὶ πρὸς
λήγῃ μαὶ πάσης εὐδαιμονίας ἀφ' ἀρχῆς

*Evagrii Scholastici Epiphaniensis, & ex
praefectis Ecclesiasticae historiae Libri sex.*

Εὐαγελίου σχολαστικῆ ἐπιφανείας καὶ δὲ ἐπι-
χων ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τόμου ἕξ.

FINIS.

ΤΕΛΟΣ.